

Muž byl vysoký, štíhlý a vypadal trénovaně. Rudohnědá plet jeho úzké tváře naznačovala, že se jedná o Zaliterana, tedy o příslušníka národa, který se vyvinul před mnoha desítkami tisíc let na jedné z planet obíhajících kolem rudého slunce Voga. Během času se plet a barva vlasů Zaliteranů změnila, nicméně zůstali velice podobní původním Arkonidanům.

„Brehebe Toore...!“ vykřikl dlouhán pronikavým velitelským hlasem.

Dvě stovky koloniálních Arkonidanů, Zaliteranů jako tento důstojník, jako by se elektrizovalo.

Velící důstojník se obrátil. Pak vykročil proti mně. Na prsou jeho modrošedé kombinézy svítily symboly Velkého Impéria: tři planety, obíhající kolem zářivého slunce.

Tmavá tvář tohoto muže byla zakrytá předepsanou služební vysílací helmou. Viděl jsem jenom šedivé oči, úzký nos a pod ním energická ústa.

Zastavil se přesně tři kroky ode mne. Své hlášení podával v čisté arkonidštině, ovšem lehký zaliteranský přízvuk byl nepřeslechnutelný.

Nic na něm neprozrazovalo, že tento vesmírný důstojník je ve skutečnosti Pozemšťan. Nikdo - žádný z padesáti skutečných Zaliteranů v řadách naší jednotky - si nemohl všimnout, že první důstojník zbrusu nového arkonidského bojového křižníku KON-VELETE není nikdo jiný než Perry Rhodan, Administrátor Sluneční říše.

Ti, kteří o tom věděli, uměli mlčet. Položil jsem podle starého zvyku ruku na levou část hrudi a poděkoval.

Za nastoupenými muži se tyčil mocný kulovitý osmisetmetrový křižník KON-VELETE. Nebe nad ním patřilo měsíci Naator. Byl to jediný měsíc páté planety Arkonu a Arkonidané si jej zvolili, aby tu vycvičili najaté posádky svých bojových lodí.

Rhodanův předpisový postoj se uvolnil. Ještě na mě varovně pohlédl a pak se vrátil do formace. Přesně podle zaliteranského reglementu.

Povytl jsem si plášť. Nad rozlehlou rovinou foukal ledový vítr, počasí bylo velice nepřívětivé.

Otočil jsem se a pozdravil oba promrzlé arkonidské důstojníky. Seděli v otevřeném kluzáku a zabývali se tím, že si prohlíželi nastoupené posádky mnoha vesmírných lodí.

Odvysílal jsem hlášení o připravenosti ke startu. Starší muž zvedl ruku na pozdrav. Byl to admirál Senekho. Byl hubený, vypadal jako nemocný a křehký. Seděl vedle robota - řidiče. Přesto však patřil k několika málo Arkonidanům, kteří ještě měli dostatek ducha a iniciativy, aby dokázali velet na předsunuté základně flotily.

„Hodně štěstí, kapitáne Ighure,“ zaznělo ve „sluchátkách mé přílby. „Budete se zasluhovat o slávu Arkonu v odlehlých končinách vesmíru. Odstartujete s letkou těžkých bojových lodí. Počkejte na rozkaz. Ještě jednou hodně štěstí.“

Mladší důstojník po Senekhově boku na mě apaticky zamával. Potom si odškrtl mé jméno na listině velitelů lodí.

Kluzák poskočil a zvolna plul dál. Díval jsem se za ním, dokud nezastavil před velitelem další lodi.

Takže já jsem se měl starat o slávu Arkonu někde v cizích koutech vesmíru, jak řekl ten starý, unavený muž. Sláva Arkonu!

Právě on, který musel být o víc než deset tisíc let mladší než já, nemohl tušit, že jsem dávno před ním býval admirálem a šéfem arkonidské flotily. Tenkrát, když hvězdnou říši přepadli Metanové, šlo opravdu o to, abychom bránili slávu a čest Velkého Impéria. Tenkrát jsme neměli zapotřebí obsazovat naše lodě pomocnými národy. Dvacet miliard Arkonidanů, každý z nich vysoce hodnotný odborník ve své oblasti, takové lidi jsme měli k dispozici. Nikdo z nás by tenkrát nevzal do velínu robota nebo nějakou cizí inteligenci. To by vedlo jenom ke vzpourám.

A teď - jak to vypadalo teď? Zlostně a přitom trochu dotčen jsem si prohlížel různobarevně označené členy robotské posádky, která se postavila za nastoupené muže mé lodi.

Každý ze strojů měl na palubě zvláštní úkol.

Ale stejně jako ostatní zdejší velitelé jsem měl pořád ještě dvě stě skutečně živých mužů, se kterými jsem mohl mluvit, smát se, nebo jim v případě nutnosti i vynadat. Sto padesát z nich byli vynikající odborníci, vycvičení na Zemi. Byli to kosmonauti, se kterými jsem mohl jít do nejtěžší akce, aniž bych se musel obávat, že hned při prvním zásahu propukne na lodi chaos. Byli to otrlí, zkušené muži. K těmto sto padesáti patřilo ještě padesát skutečných Zaliteranů, kteří mi byli přiděleni před týdnem. Nové vesmírné lodě měly být obsazeny nejméně dvěma stovkami myslících bytostí, protože se v blízkosti fronty u praskliny v časoprostoru ukázalo, že robotské posádky to prostě nezvládají.

Perrymu Rhodanovi ani mně nebylo milé, že musíme na palubu vzít ty vojáky. Ale museli jsme se podřídít. Pochopitelně, že jsme nesměli udělat žádnou závažnou chybu. Jediné anglické slovo by vyvolalo podiv a nedůvěru. Ještě stále si tu lidé vzpomínali na podivné sabotáže, pomocí kterých se nám podařilo projít medicínskými a psychologickými testy. Zařídili jsme to tak, že naše testy byly odloženy o tři dny, a my jsme během této doby pomocí Rhodanových mutantů ovlivnili všechny lékaře a nasadili jim hypnobloky.

Mezi padesáti Zaliterany naší posádky byli také dva důstojníci, kterým jsem musel dát funkce ve štábu.

Připadalo mi velice těžké setřást ze sebe všechny ty starosti. Byli jsme v cizím prostředí, mezi největšími nepřáteli, kteří by při sebemenším náznaku, že pocházíme ze Země a nikoli ze Zalitu, okamžitě udeřili.

Obrovitý počítačový Regent na Arkonu II dokonce zavedl nový vyučovací program pro příslušníky flotily. Toto vyučování se jmenovalo: „Nauka o pozemské bojové taktice“.

Když jsem o tomto novém učebním oboru poprvé slyšel, najednou se mi roztřásla kolena. Regent tedy opravdu chystal dobytí Sluneční říše, přestože ještě pořád nevěděl, kde Země vlastně pluje.

Nebezpečí ze strany Druufů se během několika měsíců odstraní samo od sebe, protože prasklina v časoprostoru se znovu uzavře. Nepřátelé z vedlejšího časoprostoru pak nebudou mít možnost proniknout do Einsteinova vesmíru. Kdyby věděli, že jejich šance bude trvat už jen několik málo měsíců, pak by se počítačový Regent mohl připravit na těžké boje. Už teď Druufové útočili neuvěřitelně silnými flotilami. A jak by bojovali teprve pak, kdyby chápali blížící se konec svých možností.

Jakmile se prasklina uzavře, objevení naší galaktické pozice by mohlo být jen otázkou času. Když jsme si tohle uvědomili, rozhodli jsme se, že Regenta definitivně vyřadíme z boje - za předpokladu, že ho bude možné vypnout nebo vyhodit do vzduchu. Momentálně to stále vypadalo tak, jako by Rhodanovo s nejvyšší námahou připravované představení mělo být odsouzeno k zániku.

Psal se 18. březen roku 2044 pozemského času. 21. ledna jsme vyrazili na dlouhou cestu, která měla skončit zneškodněním počítačového mozku.

Otevřený útok by byl zcela nesmyslný. Počítač měl k dispozici téměř šedesát tisíc bojových lodí, které se pohybovaly v blízkosti praskliny v časoprostoru. Nám nezbývala jiná možnost, než ho pomocí rychlé akce zneškodnit.

Tak bylo sto padesát mužů jednotky ještě na Zemi chemoprakticky proměněno na Zaliterany. I já jsem teď měl rudohnědou kůži a dlouhé, měděně zbarvené vlasy, které při určitém úhlu světla nazelenale svítily.

Kdosi si odkašlal. Rhodan, který stál za mnou v řadě vlevo, na mne znovu vrhl varovný pohled.

Pozdravil jsem ještě jednou svou formaci a rozkázal do vysílačky: „Majore Sesete, odveďte posádku na palubu lodi!“ Rhodan se otočil. Nad prostranstvím zazněly rozkazy. Dvě stě uniformovaných mužů mašinovalo k otevřenému vstupu do bojové lodi. Následovalo je více než tisíc robotů, mezi kterými byly i nejnovější bojové stroje. Oceloví giganti se zabudovanými zbraňovými věnci a čtyřmi pažemi. Byli téměř tři metry vysokí, tyčili se nad ostatními stroji.

Zastavil jsem se u teleskopických přistávacích nohou a pozoroval disciplinovanou skupinu bojovníků. Snažili jsme se ze všech sil, abychom se perfektně naučili zaliteranské služební předpisy.

S pomocí materiálního transmiteru, který jsme tajně umístili na planetě Zalitu, jsme pak přistáli. Kosmický agent Jeremy Toffner nás propašoval do hlavního města Tagnoru, kde jsme v jeskyních pod městskou arénou našli připravenou základnu.

Od této chvíle byla naše akce velice nebezpečná. Na Zalitu už totiž několik měsíců vládl arkonidský vesmírný admirál jménem Calus, který od počítačového Regenta dostal za úkol naverbovat vesmírné bojovníky do služeb arkonidské flotily. Proto jsme po dlouhých přípravách vyměnili tohoto admirála za našeho seržanta Rogera Osegu, který se po biochemickém zákroku lékařů podobal Calusovi jako vejce vejci. Skutečný Calus se pak nacházel v našem zajetí.

Od toho dne bylo mnohem jednodušší vydávat sto padesát maskovaných Pozemšťanů za Zaliterany. Byli vybaveni dokonalými doklady, které jim umožňovaly zmást arkonidské strážné i odvodní komise.

Uprostřed února roku 2044 jsme byli ve velké nákladní lodi odvezeni ze Zalitu na měsíc planety Naat, kde začaly nové potíže. Počítačový Regent vybavil galaktické lékaře takovými přístroji, které umožňovaly prohlédnout i tu sebedokonalejší masku. Bylo opravdovým problémem zmást Arasy a propašovat falešné kandidáty do registru jednotek.

I to se podařilo, avšak během týdnů práce došlo ke katastrofě. Na vzdálené planetě Zalitu byl spáchán atentát na admirála Caluse. Náš seržant Osega přitom přišel o život.

Mutanti, kteří na této planetě zůstali, na poslední chvíli unesli Osegovu mrtvolu. Kdyby ji někdo na Arkonu pitval, snadno by zjistil, že to není Calus, ale tělo Pozemšťana. Tím by byla Rhodanova akce odsouzena k brzkému zániku.

Ještě jednou jsme tedy unikli největšímu nebezpečí, ovšem z této události jsme poznali, jak nevypočitatelný je osud. Když jsme přistávali na Zalitu, domnívali jsme se, že za několik týdnů budeme na Arkonu III a že se budeme moci pustit do vlastní akce.

Žádná z našich představ se však zatím nesplnila! Před námi se tyčily hromady problémů a potíží. Bylo zapotřebí stále nových kompromisních řešení. Den za dnem se odehrávaly věci, které jsme do našich plánů nezakalkulovali.

Na velkém měsíci páté planety Arkonu jsme se zdrželi celé týdny. Krátce po přiletu nám byla předána bojová loď imperiální flotily. Byl jsem jmenován jejím kapitánem, protože jsem byl vybaven patřičnými kompetencemi už na Zalitu.

Dnes jsem konečně dostal rozkaz, abych bojovou loď včetně vyškolené posádky dopravil na Arkon, kde mělo pravděpodobně dojít k dalším kontrolám a vyšetřením, zda jsme schopni bojovat za Arkon. Běhal mi mráz po zádech, když jsem pomýšlel na nebezpečí s tím spojená. Na palubě jediné vesmírné lodi se nacházeli nejdůležitější muži Sluneční říše, a tato loď měla právě letět do jámy lyové.

Byl jsem velmi rád, že jsme na základně na Zalitu nechali alespoň myšoba Guckyho, dvouhlavého mutantu Ivana Goračina a oba ženské mutanty. Pravděpodobně bychom se dostali do nezměřitelných potíží, kdybychom do akce vzali i tyto osoby. Především Gucky a Goračin by byli nápadní.

Kolem mě pochodovaly poslední skupiny robotů. Jednalo se o speciální stroje skupiny, která měla zabezpečovat loď pro případ průstřelů povrchu.

Perry Rhodan stál na konci rampy. KON-VELETE byla novou a silnou lodí, byla však projektována pro posádku robotů. Dokonce i kajuta pro kapitána byla zařízena spartánsky jednoduše a sanitární zařízení bylo více než nedostačující.

Když zmizel z dohledu poslední robot, podíval jsem se ještě nahoru. Otevřené pancéřové vstupy zely dvacet dva metry nad námi. Teprve tam se začala koule kosmické lodi rozšiřovat. Osmisetmetrový obr byl lodí, která by dokázala nadchnout každého velitele.

Vlastně jsem už přestal počítat s možností, že bych se znovu někdy ocitl ve velínu opravdové arkonidské lodi. Mé dlouhé, deset tisíc let trvající putování dějinami Země končilo. Nyní začínala nová epocha. Těsně přede mnou stál muž, který dokázal během několika desetiletí z primitivního světa Země vytvořit skutečně důležitou planetu Galaxie.

Než mohl Rhodan něco říct, sáhl zkoumavě na vypínač své helmové vysílačky. Kdybychom tato zařízení nechali při sebekratším rozhovoru zapnutá, mohlo by to znamenat náš konec.

Také jsem si zkontroloval vysílačku. Byla vypnutá. Ve výstupu z lodi se objevili tři strážní. Naši muži. Všechno v pořádku. Ještě jednou jsem se nedůvěřivě rozhlédl. Napravo a nalevo od našeho přistávacího prostoru postávaly bojové křižníky čtvrté skupiny. Měly posádky čítající pouze padesát mužů. Příliš málo na pětisetmetrovou loď.

„Start za dvaatřicet minut,“ oznámil jsem tiše Rhodanovi. Perry jenom přikývl. Už dávno nerozebíral tisíckrát domluvené věci. Teď už šlo jenom o to, aby naše jednotka konečně dorazila tam, kam jsme ji chtěli dostat.

Udělal jsem všechno, co bylo v našich silách. Teď už jsme mohli spoléhat pouze na přízeň osudu. Už nebylo v naší moci cokoli změnit.

„Tři Zaliterané jsou už zase nemocní,“ sděloval mi. „Bull právě dostal hlášení. Nesnášejí zdejší klima. Jak se cítíš ty?“ Zkoumavě si mě prohlížel. Věděl jsem, že má tvář prozrazuje nervové vypětí.

„Všechno v pořádku,“ mávl jsem rukou. „Nezapomeň mě zdravit, když za mnou přijdeš do velínu.“

Tiše, nicméně pobaveně zaklel a vstoupil na rampu. Vyjela nahoru a strážní se postavili do pozoru. Následoval jsem Rhodana. Nahoře jsem přijal hlášení hlídek, poděkoval jsem a vstoupil před Rhodanem do výtahu, který nás automaticky dovezl až do velínu.

Perry šel napřed, otevřel těžký pancéřový vstup a znovu mi podal hlášení. Teprve pak jsem vešel. Tenhle ceremoniál byl pomalu už trapný. Zaliterané jej převzali z prastarých arkonidských služebních řádů, ale časem se už skutečně přežil. Nemohli jsme však nic dělat.

Kromě našich lidí byli ve velínu ještě dva Zaliterané. Vědomí o třídních rozdílech na Zalitu s sebou přinášelo fakt, že jsem byl skutečně považován za vyšší bytost. Poručík Kecc, službu konající zaměřovací důstojník, stál před svým otočným křeslem v pozoru jako solný sloup.

Rhodan se podíval na druhého Zaliterana. Seděl u antigravové kontrolní automatiky. Nemohl tam způsobit nic zlého, protože počítač by jeho případné chyby opravil.

Pozorně jsem se rozhlížel. Byly tu staré známé tváře, které více či méně otevřeně prozrazovaly, že naši muži už mají té dlouhotrvající hry na schovávanou dost.

„Velký koordinátor Arkonu mi právě sdělil, že za několik hodin přistaneme na Arkonu III. Tam bude zahájeno závěrečné taktické školení. Nejpozději za čtyři týdny máme být posláni na frontu. Ať žije Velké Impérium!“

Oba Zaliterané zopakovali poslední větu nahlas. Pozemšťané ne. Byla to jedna z mnoha maličkostí, které by velmi pečlivý pozorovatel určitě zaznamenal a zamyslel by se nad nimi. Práví Zaliterané naštěstí nebyli zdaleka tak fanatičtí, jak to na první ohled vypadalo.

Šéf sluneční jednotky mutantů John Marshall mi kývl na pozdrav. Právě zkontroloval myšlenkové impulzy Zaliteranů. Byly v pořádku.

Rhodan se přede mnou vztyčil, aby přijal rozkazy ke startu. Vydal jsem je rychle a nahlas. Přitom jsem se schválně zamračeně rozhlížel, až se Zaliterané málem znovu stavěli do pozoru.

Znovu jsem musel pomyslet na naši situaci. Nebylo možné dostat se k počítačovému Regentovi jinak, než pomocí lsti. Jestliže verboval Zaliterany, nabízela se nám možnost podloudně se vpravit mezi odvedené vojáky, proto jsme se dali namaskovat na Zaliterany. Tahle část akce už byla splněna. Nyní záleželo na tom, jakým způsobem se dostaneme Regentovi pod kůži.

Arkonidský vědec Crest i já jsme svorně tvrdili, že naši předchůdci, kteří Regenta vytvořili pro případ, že by Arkonidané už nebyli schopni vládnout své říši, určitě nezapomněli zabudovat do počítačového kolosu jakousi pojistku, která by zrušila veškeré programy, jakmile by Regent přestal být spolehlivý a jakmile by už nepracoval tak, jak mu to arkonidští konstruktéři uložili.

Tato situace bezpochyby nastávala. Regent vydával rozhodnutí, která připomínala krátká spojení, a jeho chování si natolik odporovalo, že bezpečnostní automatika by měla už každou chvíli zakročit. Netušili jsme, proč se to ještě nestalo.

Proto jsme se rozhodli k vlastní akci, neboť jsme si říkali, že nějaká cesta přece musí existovat! Tak došlo k nynější situaci. Měli jsme před sebou v podstatě dvě možnosti: buďto poletíme vstříc záhubě, nebo zvítězíme. Třetí možnost neexistovala. Během příprav na Zalitu jsme se ještě mohli stáhnout do ústraní a všechno vzdát. Teď už jsme se však stali vězni vlastní pasti. Začínal jsem mít pochybnosti o svých prvních logických úvahách ohledně možnosti, jak zvítězit nad Regentem.

Rhodan si toho musel všimnout, protože jinak by se mě pořád nevyptával na můj zdravotní stav.

Náhle mě z hlubokomyslných úvah vytrhl rachot, který oťásl křižníkem. V kontrolním sektoru 18 se rozsvítily tři červené signálky. Zaslechl jsem, jak Bully pěkně po zaliteransku kleje, a také jsem viděl Rhodanovy zlostně jiskřící oči. Na monitoru interního spojení se objevila tvář jednoho z techniků.

„Nic mi nevykládejte,“ zvolal Bully. „Hlavně se postarejte, aby automaty opět fungovaly. Kolikrát vám mám vykládat, že musíte vyjet antigravové projektory! Ale ne všechny najednou, vy ospalče! Máme tady maximální zatížení a vy za ovládacím panelem spíte. Okamžitě nahod'te automaty!“

„Bezpečnostní bloky se nám zasekly,“ odvětil rozechvěle zaliteranský technik.

Bully málem vyletěl z kůže. Rhodan i já jsme se snažili zachovat klid. S těmito bytostmi to tak šlo pořád dokola. Přece jenom sloužili na lodi, která byla na jejich poměry až příliš technicky náročná.

Dvě minuty před plánovaným startem přišlo hlášení o připravenosti. Předtím ještě třikrát došlo k jakýmsi závadám, což nám jenom potvrdzovalo naše domněnky. Především v sektoru 18 docházelo neustále k určitým problémům. Kdyby se tyhle záležitosti děly v průběhu bojů, mohlo by to znamenat konec naší lodi i našich životů.

Od chvíle, kdy jsme letěli společně s posádkou složenou ze Zaliteranů, jsme začali chápat, proč blokádní flotila počítačového Regenta musela vykazovat těžké ztráty. Druufů bylo co do počtu o něco méně než Arkonidanů, ale měli lépe vycvičené posádky.

V mé povaze i v povaze Pozemšťanů bylo neustále korigovat podobné chyby. Snažili jsme se Zaliteranům ukázat, že je možné pracovat i bez chyb.

Musel jsem na tuto skutečnost myslet i ve chvíli, kdy se nalevo i napravo od nás zvedaly bojové křižníky čtvrté skupiny. Naslouchal jsem dunění pohonných agregátů a přemýšlel. K nebi nad měsícem se vznášela jedna loď za druhou. Pak jsme přišli na řadu i my.

Seděl jsem ve vysokém velitelském křesle KON-VELETE. Díval jsem se na hlavní kontrolní panel. Kdyby to bylo nutné, mohl bych ze svého místa kdykoliv zasáhnout.

Rhodan seděl napravo ode mne, Bully nalevo. Jejich úkolem bylo řídit obrovitou ocelovou loď.

Pak se rozsvítil zpravodajský monitor. Spatřili jsme na něm vrásčitou tvář admirála Senekha.

„Máte povolení ke startu,“ oznamoval. „V sektoru 3 se všichni shromáždíte a poletíte jako jedna letka. Řiďte se instrukcemi vlajkové lodi. Konec.“

Rhodan se na mě podíval. Přikývl jsem. Přikázaný let ve tvaru byl nepříjemný. Bylo by ale iluzorní myslet si, že poletíme nějak jinak. Sami bychom se na Arkon nikdy nedostali.

Vzlétli jsme a opustili řídkou atmosféru měsíce. Připojili jsme se k našemu svazku. KON-VELETE byla vůdčí loď čtvrté skupiny bojových křižníků. Tím mi však bylo jasné, že nejpozději po příletu na Arkon dostaneme na palubu nějakého arkonidského důstojníka. Bylo nepravděpodobné, že by ze mne udělali velitele letky.

Tato úvaha mě naplnila hořkostí a zlobou. Před deseti tisíci lety jsem vzlétl z této sluneční soustavy, abych splnil rozkazy Velké Rady. Na vzdálené Zemi jsem se měl přesvědčit, proč tamější kolonisté volají o pomoc.

Z rutinního letu se stala celá věčnost. Nyní jsem se po deseti tisících letech vracel domů, ale starý Arkon už neexistoval. Mí velevázení a ctění předci dávno zemřeli a já jsem se cítil jako bezmocný přežitek starých časů, jehož naděje a touhy nebyly naplněny. Moji starou hvězdnou říši ovládal počítač. V této situaci by mi bylo málo platné, kdybych pyšně upozornil na to, že jsem Atlan z rodu Gonozalů. Na mou rodinu se pravděpodobně už dávno zapomnělo. Nikdo by si nevzpomněl, že můj rod dával této říši imperátory. Měl jsem privilegium prince říše, ale to by teď už nikoho neomráčilo. Takže nezůstala jiná možnost, než doufat, že nám nepošlou hloupého, líného a namyšleného oficíra, který by si tu hrál na nejvyššího šéfa. Takové nebezpečí však hrozilo. Musel jsem se na to připravit.

Instinktivně jsem sáhl na prsa, kde pod tenkou vrstvou plastické kombinézy pulzoval můj aktivátor buněk. Tomuto dárku jsem vděčil za svou relativní nesmrtnost, ale pořád ještě jsem nevěděl, jak tento přístroj vlastně funguje. Kdysi dávno jsem jej dostal - bylo to v dobách, kdy se jistá kolektivní bytost cítila ohrožena tvory, kteří byli i mými nepřáteli. Tím, že tento tajuplný mikropřístroj zastavoval můj přirozený proces stárnutí, jsem byl vlastně jmenován zástupcem té neznámé, tajuplné bytosti.

Sebral jsem se, abych v myšlenkách neuhýbal jinam. Rhodanovy zkoumavé pohledy mě zostuzovaly. Jako by přesně věděl, nač myslím.

„Brzy!“ řekl tiše.

V tom slově vězelo tolik významů, až jsem se lekl. Jak dopadne má teorie? Existuje skutečně nějaké bezpečnostní zařízení v tajuplném nitru největšího počítače Mléčné dráhy? Pokud ano, jakým způsobem je budeme moci aktivovat?

Existovalo hodně otázek, na které nebyla odpověď. Docela jistě bylo pouze jedno. Až se dostaneme na Arkon, nebude pro nás za současných okolností cesty zpět!

Skupina se shromažďovala. Jakmile bylo všech šedesát osm jednotek na místě, dostali jsme definitivní rozkaz k odletu. Zvolna jsme zrychlovali.

Rozhlédl jsem se. Bullyho posměšný pohled se mi vůbec nelíbil. Tihle Pozemšťané si občas mysleli, že je nic nezastaví. Přirozeně, že každý z nich byl mnohem lepší než všech pětset vyškolených Zaliteranů dohromady, ovšem do této chvíle jsme také měli štěstí! Hodně štěstí! Vždycky se nám na poslední chvíli nějak podařilo odstranit rozpoznanou hrozbu. Hlavní roli přitom hráli naši mutanti. Bez jejich nadsmyslových schopností by tato akce vůbec, nebyla možná. Teď jsem se sám sebe ptal, do jaké míry nám budou platní i na Arkonu III. Gucky a Goračin byli nepoužitelní, protože zůstali někde jinde. Betty Toufryová a Išimatsu museli čekat v labyrintu jeskyní pod zaliteranskou arénou.

Podle mě to zdaleka nevypadalo tak dobře, jak si Bully myslel.

Rhodan přepnul řízení lodě na autopilota. Pak se uvelebil v křesle, očima přelétl monitory na galerii a poté se obrátil ke mně.

„Je tu krásně, že?“ řekl. Jeho oči však neprozrazovaly nic. Připadal jsem si, jako by se dívaly jinam.

Ano, hvězdokupa M 13 byla skutečně krásná! Bylo tu dohromady více hvězd než v jakémkoli jiném sektoru Galaxie.

Pro nás Arkonidany představovala hvězdokupa M 13 pupek vesmíru, i když ležela ve vnější oblasti známé Galaxie. Tady žilo jádro Velkého Impéria. Tady kdysi začalo dobývání, kolonizace a získávání nových světů. Byl to můj domov. Ale nevěděl jsem, jak mě přijme. Byl jsem bezmocný jako ztracený syn, možná proto, že na Arkonu nezůstal nikdo, kdo by si na mě mohl vzpomenout.

Na Arkonu se k nám chovali jako k lumpům, kteří by měli být rádi, že nepřišli rovnou do vězení.

Všechny ty krásné vzpomínky, které mě spojovaly se starým Arkonem, zhasínaly jedna po druhé, aby uvolnily místo zlosti. Logický sektor mého extramozku se nehlásil. Zato se neustále projevoval jeho paměťový úsek, a tak se stalo, že mi bezútěšná ocelová poušť Arkonu III najednou připadala velmi důvěrně známá.

Na tomto světě se příliš nezměnilo. Byla to pořád planeta, kterou si mí předci zvolili pro účely zbrojení.

Arkon III byl největší ze všech tří planet mého domova. Číslo I, krystalický svět, sloužil nadále jenom k bydlení. Číslo II existovalo jako nejdůležitější obchodní svět Impéria. Tady přistávaly všechny vesmírné lodě nám známých bytostí. S bolestí v srdci jsem si vzpomínal na plné sklady a haly, které jsem tu ve svém mládí navštěvoval.

Teď už to tu vypadalo jinak. Regent se omezil na nejnútnejší obchodní styky, které sloužily především k dodávkám surovin. Arkon III, svět flotily a titánských loděnic, spotřeboval neskutečné množství materiálu.

Domov Arkonidanů byl a zůstal galaktickým zázrakem. Žádná jiná civilizace nedokázala donutit dvě planety, aby obíhaly kolem slunce po jiné dráze - totiž společně se třetí planetou Arkonu v přesné vzdálenosti tak, aby všechny tři planety tvořily vrcholy rovnoramenného trojúhelníku. Od chvíle, kdy mí předci vykonali tento vesmírný zázrak, jsme netrpěli nedostatkem prostoru.

Pak přišly časy velkých kolonizací.

Naším prvním cílem se tehdy staly planety nepříliš vzdáleného slunce Voga. Pak následovaly další a další po celé Galaxii... Přesný počet arkonidských potomků, rozptýlených všude po okolním vesmíru, byl neznámý, ale počítalo se zhruba s padesáti tisíci miliardami.

Tento obrovský počet humanoidů se však Arkonu odcizil. Většina z nich ani pořádně nevěděla, odkud přišli. Následkem toho docházelo ke krutým koloniálním válkám a jejich vliv jsme poznávali ještě i teď!

Na vlastní kůži jsem pocítil, jaké to je, když je člověk považován za příslušníka nižší civilizace. Musel jsem přitom poslouchat jiné hlupáky, kteří se považovali za střed vesmíru.

Můj arkonidský velitel dorazil na Arkon III dvě hodiny po našem přistání. Byl to ještě mladík s prázdnými, občas zasněnými očima a tupou tváří. Pokud někdy znal něco z kosmického létání, pak už na to úspěšně zapomněl. Nejdříve jsem ho nenáviděl. Pak už jsem ho jen litoval. Zvláště když dával najevo, jak si myslí, že je polobůh.

Jeho prvním rozkazem bylo, že se má do velínu přinést simulátor světelných reflexů, což byla nejoblíbenější hračka na Arkonu. Musel jsem energicky vystoupit, abych mu v tom zabránil, a nikdy nezapomenu na zničující pohled, který po mně ten člověk vrhl. Rhodan stál opodál se zaťatými pěstmi a zarputile mlčel.

Takže čtvrtou letku, čítající 17 lodí, nyní řídil zdegenerovaný poskok počítačového Regenta.

Jmenoval se Gailos, ale o jeho rodině jsem nikdy neslyšel. Stydl jsem se před Pozemšťany, neboť v tomto muži viděli přesný obrázek toho, co se stalo s mým národem. A to prosím Gailos očividně patřil k těm nejoblíbenějším příslušníkům arkonidského národa, protože jinak by se nemohl stát velitelem.

Po čtrnáct dlouhých dnů jsme prováděli cvičné lety a manévry. Gailos dělal nejrůznější hlouposti, takže se v nastalém chaosu chopil iniciativy Rhodan a zkusil s lodí transítovat, aby zjistil její možnosti. Kdyby na to někdo přišel, hodili bychom zodpovědnost na krk Gailosovi, protože ten ani nevěděl, co provádí.

Zjistili jsme přitom, že KON-VELETE nemůže transítovat! Loď byla pro případ transice zablokována. Regent se uměl postarat, aby mu nikdo neutekl!

Pak jsme měli pojedenácté přistát na Arkonu III. Uplynul čtrnáctý den a my jsme ještě pořád nenašli možnost, jakým způsobem se pokusit o uskutečnění naší tajné akce. Zatím jsme ještě ani nedostali dovolenou, abychom se mohli v klidu připravit.

Byli jsme ubytováni hluboko pod ocelovým povrchem kosmodromu A-R-145. Jakmile jsme přistáli, museli jsme zmizet v ubytovně, abychom se zbytečně nemotali po planetě.

Povrch Arkonu III se časem stal příliš malým, proto tu už mí předci vyhloubili rozlehlá podzemní zařízení. Tato planeta sloužila výhradně jednomu účelu - válce.

Pro Pozemšťany byl pobyt v podzemních městech zprvu šokující. Pak se však vypořádávali se situací a nacházeli v uspořádání kovové planety Arkonu III dokonce i jistou fascinaci.

Když Gailos ohlásil kapitánům svých lodí přestávku v cvičení a rozhodl se pro přistání, v duchu jsme si oddechli. Reginald Bull, druhý důstojník KON-VELETE, si vskutku nahlas a s úlevou oddechl.

Podíval jsem se na něj tak přísně, že se musel otočit a sevřít pěsti. Bull, vedle Rhodana nejchladnokrevnější muž Sluneční flotily, zápasil se sebeovládáním. Stál na pokraji nervové krize.

Zklamání nad neschopností transítovat se ho velice dotklo. Dosud jsme doufali, že v případě nouze s KON-VELETE jednoduše zmizíme v hyperprostoru.

Nyní nám byla tato poslední možnost zapovězena. Regent patrně hodlal patřičné konvertory odblokovat teprve v případě, až KON-VELETE pošle do boje. Asi věděl, co dělá, když si uvědomoval, že nesmí svým spojencům příliš věřit. A pokud byl tento prastarý počítač schopen podobných logických úvah, dalo se čekat, že se bude umět zabezpečit i jinak.

Byl jsem rád, že se Bully ovládl. Asi by nejradši ze všeho Gailose řádně okřikl. Rhodan seděl v křesle prvního důstojníka jako zařezaný. Vypadalo to, že se zajímá jenom o kontrolky na palubní desce.

Nenápadně jsem ho pozoroval, když se ohlásil můj videofon. Vedoucí inženýr, také maskovaný Pozemšťan, oznamoval, že neúměrně stoupají hodnoty spotřeby pohonných hmot.

Potvrdil jsem příjem této důležité informace a ohlédl se na Gailose. Velitel si hověl v křesle a tvářil se znuděně. Vzdychl a pootočil hlavu, když jsem se před ním podle předpisů vztyčil a podával hlášení.

Krev se mi rozbourila, když jsem uviděl tu jeho blazeovanou tvář těsně před sebou. Během svého předlouhého putování po Zemi jsem se skláněl před bezpočtem různých králů a knížat. V duchu jsem se jejich nabubřelosti musel smát, ale přesto jsem se jim nakonec vždy uklonil a zadrmlil obvyklé fráze. Ani mi nevadilo, když mě tihle lidé nazývali otrokem či individuem nízkého původu.

Teď to však vypadalo poněkud jinak. I ten poslední voják mé bývalé flotily, které jsem před deseti tisíci lety velel, měl mnohem vyšší lidské hodnoty než stovka takových Gailosů.

Zopakoval jsem své hlášení o neobvykle vysoké spotřebě. „Natankujeme,“ ospale poznamenal velitel.

„Ale, pane...,“ namítl jsem, ale on jen mávl rukou.

„Dobrá, dobrá, nějak to dopadne, nebojte se. Co jsem to chtěl? Už dorazily pásy s Askorovým nejnovějším mistrovským dílem?“

„Nikoli, Vznešený.“

„To je pobuřující zjištění,“ zafuněl Gailos a jeho úzké, průsvitné dlaně se chopily područek. „Budu si stěžovat. Mimochodem, ve velínu to páchne. Proč? Musím snad snášet úplně všechno?“

Zavřel jsem oči a počítal do deseti. Kdyby tohle viděl můj starý učitel Tarts! I on byl Arkonidan, ale jaký Arkonidan!

„Tohle je obvyklý pach velínu, pane. Mnoho přístrojů se zahřívá a různé izolace pak vyvolávají tento pach.“

„Odporné, vskutku odporné. Pomoz mi vstát.“

Podal jsem mu ruku a vytáhl ho z křesla. Když se vedle mě postavil, vypadal ještě hubeněji a nenápadněji, přestože byl stejně vysoký jako já. Zlostně si mnul zápěstí.

„Na Zalitu se asi neví, jak se chovat k Arkonidanovi!“ řekl zlostně. Podíval jsem se na jeho zápěstí. Před chvílí jsem je držel a dával jsem si pozor, abych je chytil jemně.

„Odpusťte, Vznešený!“

Prohlížel si mě a oči mu plály zlobou. Ale dlouho se nevztekal, mávl rukou a pyšně odcházel. Oba těžcí bojovní roboti, postavení a naprogramovaní speciálně pro velitelovu ochranu, ho následovali. O vysokých hodnotách vyzařované pohonné hmoty nepadlo ani slovo.

Takže jsem dal doplnit palivo.

Jelikož se Gailos nevracel, převzal jsem velení nad letkou a spojil se s centrálním počítačem.

„Tady kapitán Ighur, Regente,“ ohlásil jsem se mu.

„Skupinový rozkaz číslo 123-45,“ zaznělo z reproduktorů. Regent nehodlal ztrácet čas s někým tak málo významným, jako byl obyčejný zaliteranský velitel letky.

Rhodan stiskl tlačítko automatického záznamu. „Pásek běží, Regente!“ oznámil jsem.

„Manévry podle plánu školících letů končí. Čtvrtá skupina bojových lodí se překládá na kosmodrom A-3. Připravit k pauze šedesáti hodin. Posádka opustí palubu. Dovolená bude trvat padesát hodin. Objekty, které byly uvolněny pro Zaliterany, jsou otevřené a smějí být prohlédnuty. Robotským důstojníkům prokazovat poslušnost. Otázky?“

Snažil jsem se neukazovat na sobě vlnu nadšení, která mě zaplavila.

„Velitel Gailos se nehlásí, Regente. Mám zatím převzít skupinu?“

„Povoluje se. Vznešený odpočívá. Konec.“ Regentovo poznávací znamení zmizelo.

Raději jsem se moc triumfálně nerozhlížel. Mé nadšení bylo možná příliš uspěchané. Oznámení o dovolené mohlo znamenat všechno, ale taky nic.

Velitelé ostatních šestnácti jednotek zaslechli skupinový rozkaz a ochotně se podřídili mému velení. Prorazili jsme hustou atmosféru Arkonu a ve výšce osmdesáti kilometrů nás převzalo řízení dálkového navádění. Žádný kapitán nesměl přistávat samostatně, Regent se zabezpečil i v tomto ohledu.

Náhle telepat Marshall zbystřil a kývl směrem k Rhodanovi. Zdálo se, že Perry o něčem soustředěně přemýšlí. Naznačil jsem směr ke speciální vysílačce. Bylo lepší mlčet, člověk nikdy nevěděl, jestli nás přes dálkové navádění neodposlouchávají.

Jakmile jsme přistáli, znovu jsem se zahleděl na Rhodana. Jeho výraz se nezměnil, pouze se tajuplně usmíval. Od té chvíle jsem vytušil, že si asi všiml něčeho, co mi očividně uniklo. Co to ale mohlo být?

Vstal jsem a znovu se spojil s centrálním počítačem: „Kapitán Ighur, Regente. Lod' připravena k odtažení do loděnice.“ Regent okamžitě odpověděl: „Zaliteranská posádka může opustit palubu. Služební zbraně nechat na lodi. Konec.“

To bylo všechno, co mi v obvyklé krátké verzi sdělil. Venku už pochopitelně čekalo robotské komando, které nás mělo doprovodit do podzemí.

U vstupu do centrálního výtahu čekala strážní četa poručíka Davida Sterna. Tvář mladého muže byla velmi bledá.

Když jsem ho mýjel, rychle a tiše řekl: „Gailos už je pryč, pane. Dělán si starosti kvůli speciálnímu vybavení. I když jsme si nebrali služební zbraně, možná že nás přesto budou kontrolovat. Co vy na to?“

Předstíral jsem, že se plně věnuji ovládacímu panelu výtahu a zároveň jsem šeptem odpovídal: „Vaši lidé vybrali vybavení z úkrytů?“

„Hned po přistání, pane. Všechno máme u sebe, takže jestli nás budou kontrolovat...“

Mlčel a jeho tvář byla ještě bledší.

„Počkejte tady na Rhodana,“ řekl jsem tiše. „Řekněte mu o svých obavách. Uvidíme, co se při případné kontrole bude moci dělat. Mutanti ať se rozdělí mezi přítomné, aby mohli nenápadně zakročit. Teď už ale mlčte.“

Skočil jsem do třpytivého antigravového pole a odrazil jsem se.

Čekal jsem před velkou branou do podzemí, dokud posádka lodi nevystoupí. Rhodan mi podával hlášení. Gailose nebylo nikde vidět. Patrně už zmizel do svých komnat.

Po dalších dvou minutách přijely otevřené nákladní vozy. Měly dlouhé, plastikem potažené lavice a byly dálkově ovládány. Helmovou vysílačkou jsem dostal další rozkazy.

Měli jsme nastoupit a vyčkat, co se stane. Pro důstojníky KON-VELETE byl připraven zvláštní vůz.

Rhodan poslal své muže do transportérů.

Bully nasedal společně se mnou, pak přišel i Rhodan a naklonil se ke mně: „Podle čeho se poznají kosmické lodě s aktivními hyperpohony?“ zeptal se tiše.

Rozhlédl jsem se, přelétl pohledem kosmodrom a pak jsem pokrčil rameny. Rhodan se posadil vedle mě a natáhl nohy.

Od té chvíle patřil můj pohled jen namodrale fluoreskující energetické kopuli, která na obzoru stoupala do modrého nebe nad Arkonem III.

Byl to největší ochranný štít, jaký jsem v životě viděl. Pokrýval prostor o průměru jedné stovky kilometrů!

Pokud Regent i přes vysoký stupeň miniaturizace potřeboval tak velké prostranství, pak bylo opravdu otázkou, jestli je vůbec zničitelný. Jak jsme měli najít jeho Achillovu patu? Jak jsme se měli dostat až k němu? Tady se nabízeli naši teleportéři, to jistě, ale kdo věděl, jakým způsobem byl Regent zabezpečen uvnitř kopule?

Naše kolona se pohnula a tiše klouzala kupředu.

Snažil jsem se co možná nejlogičtěji uvažovat. Hlavně jsem se nesměl dát svádět úvahami, že by totální zničení počítačového Regenta mohlo znamenat zánik Galaxie.

A i kdyby ne, co dělat po vyřazení Regenta z provozu?

Kdo by měl vládnout miliardám kolonizovaných národů? A jak? Pomocí robotů? Pomocí Zaliteranů?

Rozum mi kázal, že zničení Regenta by mohlo znamenat sebevraždu. Ovšem pokud bychom ho nechali na pokoji, bylo zcela jisté, že nejpozději za devět měsíců by Země a celá sluneční soustava podlehla zdrcujícímu útoku arkonidských lodí.

Podíval jsem se na Rhodana. Pořád si ještě lámal hlavu jak a kudy utéct, a které z lodí mají hyperpohon. Pravděpodobně ještě nepochopil, že útěk z Arkonu nebyl tímto způsobem možný. Před zhruba pětadesáti lety se mu to podařilo, ale tehdy byla jiná situace.

Pokoušel jsem se zaplašit chmurné úvahy o smyslu či nesmyslnosti našeho počínání. Každopádně jsem byl přesvědčen, že naši velevážení předčí zcela určitě do Regenta zabudovali nějakou - zjednodušeně řečeno - pojistku, kterou jsme museli najít, Regenta vypnout a přeprogramovat.

„Pozor!“ špitl náhle Rhodan.

Trhlo to se mnou. Blížili jsme se k dalším vstupům do podzemí. Pokud měla probíhat nějaká kontrola, pak určitě někde tady. Měli jsme různě po těle v kombinézách umístěné kapsy se zařízeními a zbraněmi: například na vnitřní straně lýtky, aby to pro robotské kontroly vypadalo co nejméně logicky, ale co když nás jednoduše pošlou rentgenem?

Těsně před jednou z bran do podzemí vozidla zastavila. Pak jsme vystupovali a dívali se na mužstvo. Zároveň jsme však sledovali optiku kontrolních čidel, umístěných nahoře po stranách brány.

S nevolí jsem sražil čelo a zapnul helmovou vysílačku: Kapitán Ighur pro Regenta!“ řekl jsem zřetelně a nahlas. „Smlouvá, kterou jsem uzavřel s admirálem Calusem, neobsahuje žádný bod, ve kterém by bylo psáno, že budu muset hodiny čekat na pražícím slunci. Požaduji okamžitý vstup do podzemí. Mí lidé i já jsme unaveni. Konec.“

Bully na mě vytřeštil oči. Rhodan si překvapeně odkašlal, a pak pochopil. Museli jsme najít nějaký důvod, jak co nejrychleji proniknout do podzemí.

Muži z jednotky zadrželi dech. Padesát pravých Zaliteranů mi věnovalo pohledy plné respektu.

Pár vteřin trvalo, než se Regent ozval: „Začněte...!“

Rhodan vydal mužstvu rozkazy, aby posádka naší lodi vběhla do brány klusem. Praví Zaliterané utíkali, jako by je honilo sto čertů. Za nimi pak následovali naši muži. Pozemšťané přitom sehrávali skvělé divadlo, člověk si připadal jako na kasárenském dvoře: dusot okovaných bot, křik a ječení důstojníků...

V rozlehlé hale za branou se muži řadili. Občas se některý z nich zapotácel. Obrovitý seržant se podle domluveného plánu skácel k zemi.

„Voda, kde je studená voda?“ vykřikl jsem. „To zatracené slunce nám tady ještě scházelo! Majore Sesete, postarejte se o nemocného. Nebo jen simuluje?“

Rhodan se choval velkolepě. Stál celou dobu v pozoru a pot mu v čurcích stékal po tváři.

„Tihle muži pocházejí z chladných horských končin kolem Takotre, kapitáne,“ oznámil nahlas. „Za chvíli se z toho dostanou.“

Rychle jsem se spojil s Regentem a ten se mě hned zeptal: „Ošetření mužů, zasažených tím horkem, je nutné, kapitáne Ighure?“

„Kdyby Regent čekal s otevřením brány ještě o minutu déle, pak ano!“ opáčil jsem zlostně. „Ted už to nebude nutné. Po příchodu na ubytovnu pošlu hlášení o zdravotním stavu jednotky. Kam máme jít?“

„Patro 14, blok C436-8. Použijte výtah,“ zadunělo z reproduktoru.

Hned poté stanice A-3 zrušila spojení. Zhluboka jsem si oddechl. S nějakým vyšetřováním se teď už naštěstí nemuselo počítat. Úkosem jsem pohlížel na devět Zaliteranů, které naši muži využili při vstupu jako přirozený val, zabraňující pronikání pátravých paprsků kontrolních čidel.

Telepat Marshall na mě povzbudivě zamrkal. Měl za úkol kontrolovat myšlenkové pochody nežádoucích členů naší posádky, tedy Zaliteranů.

O kus dál vzadu se otevřely široké dveře velkého výtahu. Stanice tohoto druhu neměly typické antigravové šachty. „Sjíždějte po skupinkách,“ přikázal jsem. „Sesete, vy se o to postarejte. Roake, vy zůstaňte nahoře, dokud i ten poslední muž nenastoupí!“

Pokračovali jsme v cestě do nitra planety. Cestou jsme nikoho nepotkali. Nahoru nebyl poslán ani robot. Zatímco jsme rychle klouzali dolů, mlčeli jsme. Podle arkonidských zvyklostí se mezi důstojníky nehodilo, aby v přítomnosti velitele hovořili. Ještě méně myslitelné bylo mluvit přímo s kapitánem.

Byla tu řada maličkosť, na které jsme museli brát ohled. Sebemenší chybička mohla vést k našemu odhalení.

Pak jsme se zastavili a vyšli na určené patro.

Já jsem vystoupil jako první. Oslněn zářivými světly jsem zprvu ani dost dobře nechápal, že jsem v podzemí a ne na povrchu. Bylo tam světla jako pod sluncem. O kus dál vpředu jsem spatřil staršího Arkonidana ve fialovém přehozu přírodovědce. Flegmatically polehával na lavici a nudil se.

Když zazněl zvon antigravového výtahu, s velikou námahou pootočil hlavu. Díval jsem se do unaveně pomrkávajících očí. Těsně před odpočívajícími postával simultánní přijímač, na jehož monitoru bylo vidět mnoho nejružnějších barevných vzorů. Starý muž se patrně ponořil do tajemné hry. Všiml si nás až teď.

Přišla druhá skupina pod vedením Reginalda Bulla. Jeho hlasité rozkazování Arkonidana patrně vyrušilo. Zhnusně protáhl obličej. Pak se zatvářil, jako bychom urazili jeho majestát.

„Mlčte!“ vyjel jsem na Bulla. „Vznešený odpočívá. Chovejte se slušně!“

Arkonidanovy narudlé oči se podívaly o něco přívětivěji. Usmál jsem se, přistoupil blíže a mlčky jsem položil dlaň na prsa.

Znaveně přikývl.

„Musí to být, kapitáne?“ řekl slabým hlasem.

„Kapitán Ighur, Vznešený, velitel křižníku Jeho Regentství KON-VELETE. Ohledně mé nezdvořilosti prosím za prominutí, Vznešený. Dostal jsem však rozkaz hlásit se na čtrnáctém patře.“

Kolem rozmístění bojovní roboti se ani nehnuli. Očividně podléhali rozkazům starého vědce. Pak se tam objevil i Rhodan. Tím jsme měli posádku pohromadě. Jeho decentní odkašlání mi prozradilo, že ho Arkonidanova přítomnost poněkud udivuje. Odkdypak Regent obsazoval klíčové pozice skutečně organickými bytostmi? Spíše jsem počítal s roboty.

Vědcova vrásčitá tvář projevila stopy zájmu. „Máš dobré vychování, Ighure?“ zeptal se.

Mírně jsem naklonil hlavu. Mé chování přinášelo první ovoce. „Odvažuji se to tvrdit, Vznešený!“

„Jaká škola?“

„Galaktonautická akademie v Iprase, Vznešený,“ zalhal jsem v naději, že tahle stará a důstojná škola ještě existuje.

„Ó, Ipraso! Odtud tedy tvé chování. Měli bychom si někdy popovídat o Tastrových filozofických směrech.“

Věděl jsem, že se k tomu nikdy nedostaneme. Kromě toho jsem o žádném Tastrovi nic nevěděl.

„Bude mi velkou ctí, Vznešený. Smím nyní požádat o uvedení na ubytovnu? Mí lidé si potřebují odpočinout od vedra.“

„Vedro?“ podivil se starý muž. „Ach, tihle barbaři. Vedro, říkáš! Kde mám ten přístroj?“

Aniž by se díval, ohmatával široké područky křesla, do kterých byl zabudován ovládací mechanismus. Přitom ještě pořád fascinovaně zíral na simultánní obrazovku s novými barevnými vzory.

„Mladý Oskar je prostě skvělý,“ vzdychl nadšeně. „Idea bezstínové kresby vzorků ve vznášejícím se ledovém míči je grandiózní. Ještě si tu udělá jméno, že?“

Nadšeně jsem přikyvoval. Jeho pohled zjhl.

„No dobrá, přived své lidi do chladu klimatizace. Vedro, bohové, něco tak úžasného!“

Potkával jsem inteligentní bytosti ze všech končin vesmíru. Tady dole však byli ubytováni jenom tvorové, kteří dýchali kyslík. Velké kontrolky zcela jasně označovaly, že tu vládne umělá gravitace o síle 0,95 g. Podle toho dělal Regent všechno, aby vytvořil co nejlepší podmínky pro život svých rekrutů.

Zatočila se mi hlava, když jsem pomyslel, na co všechno musí Regent brát ohledy a nač musí pamatovat.

Chvilí trvalo, než jsem si plně uvědomil jednotvárný, vše přehlušující zvuk. Bylo to temné dunění a hukot, který přicházel ze všech koutů tohoto podzemního světa.

Zastavil jsem se a naslouchal. I Rhodan sklonil hlavu a naši muži zneklidněli.

Zdroj monotónního zvuku nebyl zřejmý. Když se do něj člověk déle zaposlouchal, splýval s ostatními provozními zvuky reproduktorů, strojů a motorů.

Bojovní roboti odehnali skupinku tříokých Naatů. Hulákali na nás a vyhrožovali. Byl jsem rád, že jsme se s těmito neustále podrážděnými bytostmi z planety Naat nedostali do přímého střetu.

Znovu jsem se pokusil najít příčinu jednotvárného hučení, když se opět konečně aktivoval logický sektor mého extramozku:

Elektrárny, typický zvuk termálních konvertorů! Kosmodrom A-3 patří k šesti místům, které vydávají energii pro Regentovu energetickou kopuli.

Bezděčně jsem sebou trhl. Teprve teď jsem si uvědomil, že se každým krokem blížíme k nejtajnějšímu oblastem centrálního počítače. Na 14. patře jsme se ocitli zhruba 1800 metrů pod povrchem. Pokud se mé domněnky zakládaly na pravdě, Regentovy nejdůležitější ovládací prvky byly uloženy hluboko v podzemí.

Rhodana napadlo totéž. Připojil se ke mně. Tady dole nás nemohl nikdo odposlouchávat. Takže se nabízela příležitost otevřeně si spolu popovídat.

„Uvědomuješ si, že podzemní sídliště prstencovitě obklopují Regentovo sídlo?“

Bylo to spíš konstatování než otázka. Přikývl jsem. Jeho úzká tvář zůstávala nadále bezvýrazná. Rhodan se už asi nemohl smát..., od té doby, co mu zemřela manželka.

„Oukej, jenom jsem se chtěl zmínit. Později si o tom promluvíme. Navrhuji, abychom se nyní poradili.“

„Možná, že hlídají ubytovnu.“

„Mí odborníci se o to postarají. Nenápadně, pochopitelně. Dostali jsme padesát hodin dovolené. Dvě z toho už uplynuly. Musíme co nejdříve udeřit.“

Rychle jsem se rozhlédl. Tváře našich mužů zračily rozhodnost. Bully na mě zamával. Zdálo se, že jsou ochotni podstoupit jakékoliv riziko.

„Hlavně trpělivost, přátelé,“ řekl jsem.

„Jen padesát hodin dovolené,“ stál Rhodan na svém. „Pokud to do té doby nezvládneme, nalodí nás a pošlou do boje proti Druufům. Pak budeme zase tam, kde jsme byli. Jsem přesvědčen, že těch šedesát hodin KON-VELETE v loděnicích bude sloužit aktivaci hyperpohonů. To je naše šibeniční lhůta. Teď se nacházíme v Regentově blízkosti. Teď, nebo nikdy!“

Měl pravdu, což jsem sám sobě nechtěl přiznat. Měl jsem strach z toho, co přijde...

Ubytovací prostory byly zařízeny ryze účelově, a tudíž nehezky. Bylo jasně vidět, že 14. patro slouží jenom jako průchozí stanice pro posádky, jejichž lodě jsou upravovány v loděnicích.

Jenom já jsem dostal jednolůžkový pokoj. Mužstva bydlela ve velkých, nezdobených sálech, a ostatní důstojníci museli sdílet ubytování nejméně po čtyřech.

Nám se to hodilo. Skuteční Zaliterané se překvapivě sami od sebe oddělili od nás, maskovaných Pozemšťanů. Najednou zmizeli a my jsme měli konečně chvíli klid.

Sál 18-B měl šedesát pneumolůžek. Klimatizace dělala takový rámus, že člověk neslyšel vlastního slova.

Na Rhodanovi bylo vidět, že cítí úlevu, protože se dostal do bezprostřední blízkosti cíle svých snah.

Tanaka Seiko, štíhlý malý Japonec, nyní zrzavý jako pravý Zaliteran, neustále naslouchal běžným frekvencím. Oznamoval nám, že nás žádný strážní robot nepodezřívá a že žádný o nás nepodává hlášení.

Velmi rychle jsem vyhotovil slíbené hlášení o zdravotním stavu jednotky, načež se znovu ozvala Regentova stanice. Lakonicky mi bylo sděleno, že nemocným mužům nesmím povolit žádné vycházky.

Seržant Huster, který ve vyšších patrech předvedl skvělý záchvat mdlob, klel jako Tatar. Velel třetí četě a byl to odborník na sestavování skrytých bomb. Musel tedy jít s námi.

Před deseti minutami se ze své první akce v terénu vrátili teleporteři Ras Čubaj a Tako Kakuta. Po vyřazení Guckyho to byli poslední dva teleporteři, které jsme měli k dispozici na místě.

Nacházeli jsme se v sále 18-B. V mé místnosti seděl muž, kterého jsme vybrali jako dvojníka. Na sobě měl mou uniformu a já si oblékl jeho. I Rhodan, Reginald Bull a někteří další důstojníci nasadili masky. Byli jsme nyní obyčejnými, nenápadnými členy posádky.

Tak jsme udělali vše pro to, abychom mohli pracovat přesně podle plánu. Seděli jsme u nízkých šestihranných stolků a předstírali nazlobenost, protože jsme údajně nedostali vycházky. Po dlouhých dnech jsme konečně našli příležitost k vážné poradě o situaci.

Můj extramozek mi připomínal zvláštní úsměv, který jsem zaznamenal na Rhodanově tváři.

Perry se opatrně rozhlédl a pak řekl: „Tvoje teorie sedí, Atlane!“

Zpozorněl jsem. Co Rhodan objevil? „Jaká?“

„Ta věc s bezpečnostní pojistkou. Když jsme dostali rozkaz k přistání, na Gailosovo ospalé chování zareagoval Regent pouze slovy ‚Vznešený odpočívá‘. Pak předal velení nad letkou tobě. To dokazuje, že se chování počítačového Regenta vůči skutečným Arkonidanům změnilo.“

„Změnilo?“ zopakoval jsem užasle. „V jakém smyslu?“

„Tys nebyl u toho, když jsem před necelými sedmdesáti lety přistával na Arkonu. Tehdy se Regent k organickým Arkonidanům choval velmi přísně. Komandoval dokonce i samotného Imperátora. Kromě toho žádný z Arkonidanů tehdy nezastával exekutivní úřad, jako například Gailos. Tehdy nebyla taková mírná poznámka vůbec možná. Regent by tehdy nikdy neřekl jen - Vznešený odpočívá. Je jasný ten rozdíl?“

Rychle jsem pohlédl k Bullymu. Otřel si čelo hřbetem ruky a tlumeně řekl: „Vzpomínám si! Má recht! Regent pucoval všechny Arkonidany a neušetřil tehdy ani Thoru s Crestem.“

Rhodan sebou mírně trhl, když zaslechl jméno zemřelé manželky. Bully sklopil oči. Huster se rychle věnoval jinému tématu: „Ty z těchto skutečností soudíš, že Regent dostal nějaká nová nařízení ohledně vzdělaných Arkonidanů?“

„Ano, přesně tak!“

„Ale od koho?“

Ironicky si mě prohlížel. Jeho pohled na hodinky mi nezůstal, utajen.

„Od tvé bezpečnostní pojistky v jeho vlastních útrobách. Muselo se tam rozjet nějaké speciální naprogramování, které Regenta nutí jednat s Arkonidany zdvořile.“

Znal jsem Rhodanovu jasnou logiku. To s její pomocí vybudoval Sluneční říši.

„Máme ještě čtvrt hodiny čas,“ konstatoval jsem. „Sázím spíše na jeho logiku, než na nějaký program. Patrně zjistil, že s brutálním násilím se moc daleko nedostane. Musí bojovat s Druufy a to není legrace. Od chvíle, kdy se rozhodl používat organické bytosti, se muselo změnit i jeho chování vůči Arkonidanům.“

„Přestože zná jejich dekadenci?“

„Ano! Regent se chytá i stébla.“

„O tom se můžeme přít,“ poznamenal John Marshall. „Může to být tak i tak. Snažil jsem se proniknout do vědomí zdejších Arkonidanů. Oni sami nevědí, proč byli obdařeni tak důležitými funkcemi. Kromě toho tím nejsou nijak nadšeni.“

Do místnosti vstoupil poručík David Stern, momentálně službu konající důstojník. Během našeho dalšího rozhovoru obcházel prostory, diskutoval s lidmi nebo je usměrňoval. Pak přišel k nám a tiše řekl: „Jsme připraveni, pane.“

„Vydejte vycházkové lístky,“ odpověděl Rhodan, aniž by se otočil. „Promluvil jste si s Rasem Čubajem?“

„Ano, pane, promluvil. Jsme informováni.“

„Odchod za pět minut. Promluvte s lidmi v hale. Budete tu velet. Ale řiďte se podle Marshallových pokynů. Kdyby něco nevyšlo, jednejte podle plánu.“

Stern pokračoval, a pak zmizel ve východu z místnosti. Věděl jsem, že už se to nedá zastavit. Oba teleporteři zjistili, odkud přichází to věčné dunění a hukot.

Několik kilometrů severně od našeho obytného bloku končily podzemní haly skalními stěnami. Byly tam jenom dvě brány, které umožňovaly vstup do prostoru, kam patrně po několika tisíciletí směli jenom speciální roboti.

V těchto prostorech musely být umístěny obří reaktory, jejichž hluk jsme vnímali.

Tato skutečnost mě ještě nepřesvědčovala o faktu, že by to měly být zrovna Regentovy agregáty, kdyby nebyly chráněny zvenčí. Přesně jsem věděl, že to není obvyklé.

Protože jsme neznali jinou možnost jak Regentovi sáhnout na zoubek, rozhodli jsme se, že mu dupneme přímo na životně nejdůležitější nerv.

O tři minuty později vstoupil do sálu znovu poručík Stern. Jeden z vojáků stráže křikl a požadoval klid. Vstali jsme a postavili se do pozoru. Stern nahlas vysvětloval: „Dovolená pro část posádky. Vyvolání předstoupí a přijmou vycházkové lístky!“

Rhodan, Bull a Marshall byli vyzváni jako první. Napochodovali jsme dopředu a zavěsili si vycházkové štítky předpisově kolem krku. Tuhle kartičku pak všude kontrolovala čidla robotů.

Nakonec před poručíkem stálo deset mužů. Mutanti Čubaj, Kakuta, Seiko a Okura patřili k nim. Jednotka seržanta Husteru se přidala.

Stern nás obcházel a kriticky si nás prohlížel. Výhrůžně pak poznamenal: „Požaduji, abyste se venku chovali slušně. Žádné bitky, rozuměno? Za osm hodin budete zpátky. Následujte mne.“

Rázně se otočil a vyšel ven.

„Jak to, že oni dostali vycházky a my ne?“ zlobil se jeden z mužů posádky. „Tak nám aspoň něco přineste.“

Nedal jsem mu žádnou odpověď. Bull a Huster to vyřídili za nás. Prošli jsme do haly a sjeli výtahem dolů k robotské strážci, kde na nás už znovu čekal Stern.

Nechal nás nastoupit a ještě jednou zdůraznil: „Nechci slyšet žádné nářky a stížnosti. Rychle, teď už zmizte!“

Prošli jsme branou.

Venku nás přijal hluk arkonidského města. Ozýval se hlasitý hovor. Snažili jsme se zorientovat.

Nenápadně jsme se vmísili do davu. Na Rhodanově strnulé tváři jsem poznával, že navazuje spojení s Marshalllem. Činil tak za pomoci maličké špendlíkové vysílačky - byl to swoonský výrobek - ke kterému patřil i maličký přijímač do ucha. Tyhle věcičky patřily ke standardnímu vybavení členů speciálního komanda.

Vysoký Afričan se stejně narudlou kůží jako my se zběžně rozhlížel. Tady nejezdily vozy. Pouze Arkonidanům bylo povoleno používat kluzáky. Byli jsme odkázáni na bezpočet transportních pásů, které však svůj účel plnily.

Ras na nás mávl. Pochod do neznáma začal.

Velké štíty s upozorněním byly jednoznačné. Každá inteligentní bytost musela hned poznat, co ty namalované symboly znamenají. Byly to zářivé blesky, podobné jako varovné symboly používané na Zemi.

Tady končilo arkonidské město. Sto metrů od nás se zvedala poslední budova. Naše postavení bylo už nyní nebezpečné. Kdyby se někdo chtěl zeptat, co děláme těsně u skalní stěny, asi bych nás uvedl do rozpaků.

Rhodan a Bull zmizeli s oběma mutanty. Ras Čubaj a Tako Kakuta se během let naučili teleportovat i s těžkými cizími předměty.

Huster tasil paprskomet. Spolu s oběma zbraňovými specialisty stál u jednoho z nosných sloupů a sledoval oblast za námi. „Je to v pořádku, pane,“ hlásil tiše. „Vlastně až moc. Moc velké ticho. To se mi nelíbí.“

Nemohl jsem potlačit nervózní smích. Huster touto poznámkou trefil hřebíček na hlavičku. Proč tu nikdo nehlídal? Vůbec nikdo?

Nenašel jsem žádné uspokojivé řešení, zato pocit blížícího se nebezpečí byl stále silnější.

Těsně před námi se zamihotal vzduch. Kakutova štíhlá postava se vyloupila ze světla a pár vteřin po něm dorazil i Ras Čubaj. Stali se z nich nejdůležitější účastníci akce.

Zasunul jsem zbraň zpátky za opasek a rychle se zeptal: „Jak to vypadá naproti? Je všechno v pořádku?“

„Jako při první průzkumné cestě, pane. Nikde ani živáčka a nikde žádní roboti.“

Čubaj si všiml probleskující nedůvěry v mých očích. Nejistě pokrčil rameny. „Je to opravdu tak, pane. Šéf čeká. Jdeme?“

Seržant Huster zvedl dlaň. Přijel s následujícím transportem. Tak to bylo dohodnuto.

Přistoupil jsem za Čubaje a pevně sevřel jeho ramena. Než jsem se mohl připravit na další, pocítil jsem snesitelnou bolest z dematerializace. Pak už se mi před očima rozjasnilo a měl jsem dojem, že se vůbec nic nestalo.

„Oukej, okamžitě zpátky,“ řekl kdosi.

Popteleň jsem si přejel dlaní přes oči a rozhlédl se. Pak jsem sáhl po zbrani a zaslechl to duté dunění, ale tentokrát už velmi zřetelně.

Bull číhal těsně u jakési turbíny. Nedaleko bylo vidět fúzní reaktory a konvertory.

„Fantastické, že?“ křikl na mě Rhodan. „Nejdokonalejší elektrárna, jakou jsem kdy viděl. Na každý konvertor asi dva miliony kilowattů. Kam všechna ta energie jde?“

Bully vykročil k prvnímu sloupu. Než stačil něco říct, vynořili se mutanti a obraceli se k Rhodanovi a Husterovi. „Nejvyšší čas, pane,“ řekl Huster. „Venku to začíná vypadat nebezpečně. Blíží se robotské komando. Údajně rutinní hlídka.“

Mlčeli jsme, dokud nedorazili zbývající dva muži naší skupiny. Hlídka je neobjevila.

„Nač ještě čekáme?“

Trhl jsem sebou, protože Rhodanův hlas zněl studeně. Huster přikývl. Mikrobomba, určená ke zničení této energetické centrály, byla rozdělena na šest jednotlivých součástek, které postupně vycházely z kapes uniforem.

Huster se už o nás nestaral. Neuvěřitelně klidně zahájil montáž ultratermální bomby, jejíž exploze bude spočívat v uvolnění tepla.

Rhodan na mě strnule zíral. „Musí to být, příteli! Nebo snad chceš strpět Regentovu vládu ještě déle?“

Zmučeně jsem se usmál. Přirozeně, že jsem v první řadě myslel na Zemi. Tiše jsem odvětil: „Rozpoutáme tady peklo, nejenom v těchto halách, ale po celé Mléčné dráze. Až Regenta vyřadíme z provozu, nerad bych tu dělal smířčího soudce!“

Poznal jsem, že mé obavy už dávno prohlédl. Bylo by divné, kdyby tak chytrý muž nepochopil...

„Jednou se to tak či onak stát muselo. Tvůj rozum by ti měl prozradit, že takhle je to lepší. Jakmile by došlo k nepokojům, my Pozemšťané to s tebou nějak zvládneme...“

„Ty jeden malý, namyšlený, smrtelný Pozemšťánku! Zapomněls, jaké ti osud za poslední měsíce uštedřil rány? Jak bys chtěl odstranit chaos, který přijde?“

Rhodan se znovu pousmál. „To už bude záležet na tobě, Arkonidane. Pokud uchováš galaktické souřadnice Země v tajnosti, staneme se tvou ochranou. Mohu ti totiž nabídnout něco, co nemáš - vycvičené posádky!“

„To je od tebe hezké,“ přiznal jsem, „ale nemuselo by to stačit. Ovšem zdá se, že vedeme poněkud předčasné úvahy.“

„Za patnáct minut jsem hotov, pane!“ hlásil seržant Huster. Pro něj už byl případ uzavřen. „Poradíte mi, na kterém místě ji mám odpálit?“

V té chvíli Tanaka Seiko oznámil: „Zachytil jsem nějaké zvláštní vlnění. Neumím si s ním poradit, nevím, co to je.“

„Oč jde?“ zeptal se Rhodan.

„O skutečně velmi krátké vlny, pane, sotva zachytitelné. Spojové signály to ale nejsou, i když se frekvence podobají hypervysílače.“

Tázavě pohlédl na Sona Okuru, ale ten jenom pokrčil rameny.

Rhodan však pokýval hlavou a řekl: „Přímo nad námi leží Regentovy přední stanice. Kdo ví, s jakými silami se tam pracuje.“

„Tak prostě to asi nebude,“ vpadl jsem mu do řeči. „Tahle akce, která nám připadá tak těžká, se ukázala být docela jednoduchou. Nepovažujte mé předky za hlupáky. Muži, kteří postavili počítačového Regenta, museli udělat něco pro své bezpečí. Zdá se, že tu něco funguje nějak nelogicky. Seržante, pojďte, trochu se tady porozhlédneme.“

Přivolal jsem mutanty a schoval zbraň do pouzdra. Podíval jsem se k Rhodanovi. To on tu vlastně velel. Huster si toho všiml, kývl na Rhodana a řekl: „Bomba je načasovaná, pane.“

O pár vteřin později jsme vyvinuli značnou aktivitu, která se nacházela v přímém rozporu s naší dosavadní činností. Našli jsme totiž něco neobvyklého. Něco, co jsme si neuměli vysvětlit.

Rychle jsme pronikli mezi dunící reaktory. Elektrárna byla řízena plně automaticky. Několik tichých agregátů prozrazovalo, že neběží na plný výkon.

Utíkali jsme po chodbách. Haly měly eliptický tvar a byly nejméně dva tisíce metrů dlouhé. Tady se tvořilo tolik energie, že by postačila k zásobení celé Země...

Čím dále jsme pronikali, tím silnější se ozývalo dunění. Blížili jsme se k transformační stanici. Ztěžka jsme oddechovali, když jsme se zastavili. Zůstal pouze seržant Huster a oba zbraňoví experti. Za sektorem s transformátorovými obry se hala zužovala do vysokánského tunelu, který vedl k nejbližšímu skalnímu dómu.

Museli jsme křičet, pokud jsme si chtěli porozumět. Právě odtud odcházela snad veškerá energie: že by náhoda?

Začal jsem horečně přemýšlet. Bully teď taky znervózněl. Pořád mu nešlo do hlavy, že jsme ještě nenarazili na žádného strážného. Přitom jsem se nedokázal zbavit nepříjemného pocitu, že už musíme být dávno objeveni.

Svědčil o tom i fakt, že jeden konvertor za druhým začínaly zhasínat. Rhodan zbledl, protože to v tomto případě znamenalo, že tahle elektrárna Regenta nezasobuje. Nač ji tedy ničit?

Bully se otočil na podpatku a kryl se: Tři rychle se blížící postavy patřily seržantu Husterovi a jeho mužům. Funěli, když se zastavili, a Huster vykřikl: „Pane, ochranný energetický štít ve skalní stěně začíná intenzívně modrat. Obávám se, že nás někdo má na kontrolním monitoru.“

Bully se beze slova rozběhl ke vchodu do nedaleké štol. Následovali jsme ho, protože pro naše teleportery nehrálo žádnou roli, jakou cestou se dostanou z haly do bezpečí.

Běželi jsme několik metrů za Bullym, dokud jsme viděli do tunelu. Byl vyšší a širší, než se zdálo. Kromě toho byly jeho stěny obloženy odolným metaloplastikem neznámého složení.

Vstup do štol byl klenutý, asi 30 metrů vysoký a stejně tak široký. Co se nacházelo za podivně tvarovaným ochranným štítem, jsme neuměli říct, protože tam chodba zatáčela.

„Tady je to!“ řekl Tanaka Seiko. Tvář měl křečovitě staženou a zpocenou. „Pane, támhle odtud přichází to podivné vlnění, kterého jsem si už všiml. Je to děsivé. Bolí mě z toho hlava...“ V té chvíli se opět hlásil můj extramozek a tvrdil: Nadřazený energetický štít, nový typ. Za ním začíná sektor s počítačem. „Bully, tady zůstaň!“ křikl jsem na odcházejícího kamaráda. „Bully, tady nikdo neprojde! Elektrárna za námi plní maskovací úlohu. Mí předci přece jen mysleli na ochranu svého počítače! Zpátky, tady vězíme v pasti! Poslouchejte, právě dobíhají poslední agregáty. Za okamžik tam bude úplné ticho. Pak to začne být vážné. Bully, rychle zpátky!“

Rhodan tam stál se sevřenými pěstmi a bezmocně sledoval, co se děje. Pochopil, že mám úplnou pravdu. Poslední lehký energetický ochranný štít za skalní stěnou byl jenom manévrem, který nás měl oklamat. Celá ta obří elektrárna Regentovi nesloužila víc než jako jakási maskovací síť.

Nastalo ticho. Rhodanova slova zazněla bolestně nahlas: „Seržante, zapněte časový odpal bomby. Tako, odneste bombu za tuhle stěnu. Někde ji tam odložte a vraťte se zpátky. Rychle, pospěšte si!“

„Pět minut běží, pane,“ opáčil chladně seržant.

Teleporter Tako Kakuta neřekl ani slovo. Věděl, že máme málo času. Přitiskl si tu asi padesáticentimetrovou věcičku k tělu.

Mutantovy oči se zadívaly na energetickou stěnu, pak je přimhouřil a...

Díval jsem se na tu stěnu. Takový energetický objekt jsem ještě nikdy neviděl. Vytvořili jej kdysi dávno mí předci. Nemohl jsem tušit, oč tady jde.

Takovo tělo náhle zmizelo. Rhodan se podíval na hodinky. „Oukej!“ řekl a v té chvíli jsme se vyděsili.

Do uší se nám zařízł ostrý výkřik bolesti. Poplašeně jsme se rozhlíželi, ale neviděli jsme nikoho, kdo by takhle strašně křičel. Přesto to musela být nějaká živá bytost.

Výkřik se stupňoval do protáhlého ječení, až nakonec v místě, kde teleporter dematerializoval, vyvstala podivná zářivá spirála.

Neuvěřitelně rychle rotovala a ty výkřiky přicházely z ní. „Tako!“ zvolal Rhodan. Chtěl se na to seskupení energie vrhnout, ale chytil jsem ho za rameno a strhl ho zpět. Zapotácel se a upadl.

Napjatě jsme sledovali, co se to vlastně děje, až se z té světelné spirály konečně vylouplo Takovo tělo. Tím zřetelněji bylo vidět, tím slabší byly výkřiky bolesti.

Pak teleporter ležel před námi na zemi.

Když jsme ho postavili na nohy, třásl se jako osika. Opřel se o stěnu. Nebezpečnou bombu ještě držel v náručí.

„Chlapče, co se to stalo?“ vyhrkl Rhodan.

Seržant Huster krkolomně skočil vpřed. Popadl bombu a dvěma rychlými pohyby odpojil časovou rozbušku. Neřekl ani slovo, ale podařilo se mu to na poslední chvíli.

Teleporter zalapal po dechu a pak prozradil: „Byla to hrůza. Něco mě popadlo, točilo to se mnou a srazilo mě to k zemi. Všechno mě bolelo, úplně všechno. Pane, tohle už nechci prodělat.“

Rhodanova tvář pošedla. Zíral na mě rozšířenýma očima. Chtěl nějaké vysvětlení. A já jedno měl!

„Stabilní strukturální pole na skutečně hypergravitační bázi. Forma energie, která dokáže odrážet nadřazený impulzní proud dematerializovaného tělesa jako normální magnetické pole ionizované plynové pole. Perry, tedy nikdy neprojdeme! Teď už vím, jak mí předci zabezpečili počítačového Regenta. Tento štít byl tehdy patrně posledním výkřikem techniky. Regent je nenapadnutelný.“

Tako se pomaličku uklidňoval. Vyčerpaně odpočíval v Husterových pažích. Ras Čubaj stál mlčky před svým kamarádem.

O tři vteřiny později se v rozlehlé reaktorové hale opět ozvalo dunění.

„Přicházejí,“ suše konstatoval Bully. „Pravděpodobně lezou ze všech možnejch děr a šachet. Dávám nám pět minut!“ Rhodan se probral ze strnulosti. Zatímco Bull říkal vcelku zbytečná slova, on už jednal: „Marshall je informován. Záchytné komando čeká. Rasi, vyneste ven nejdříve Hustera a jeho dva muže. My tady budeme držet pozice. Rychle, začněte a - pro Boha živého - pospěšte si přece!“

Huster se napřímil a skočil mutantovi na záda. Ve stejném okamžiku zmizel.

„Bully, Atlane, Okuro a Seiko, my se schováme za ta trafa. Vy zůstanete u Taka. Už můžete skočit?“

Teleporter zoufale zavrtěl hlavou. Nekladli jsme mu další otázky. Když jsme se rozběhli, opět se objevil Ras Čubaj. Pracoval neuvěřitelně rychle.

„Vezmu dva muže najednou,“ volal na nás. „Půjde to.“ Rhodan jen mávl rukou. Sotva jsem se schoval za vysoké sloupky nejbližšího transformeru, vzadu se vynořili první bojovní roboti.

Vzhledem k trychtýřovitému zúžení chodby obrovské haly jsme měli lepší pozici. Přímo za námi začínala relativně úzká chodba.

Počkal jsem, až zřetelně uvidím bojové stroje. Intenzita střelby mého paprskometu byla nastavena na čísle tři. Rhodan zvedl ruku, pak ji prudce svěsil a zahájili jsme palbu.

Záře šlehajících paprsků mě oslnila. Během zlomku vteřiny propuklo peklo. Okolní teploty rázem stouply. V nastalém syčení a praskání zbraní nebylo slyšet vlastního slova.

Pak si Rhodan vzal na mušku jeden z transformerů, a než jsem ho stačil okřiknout, transformer explodoval a po něm následovaly další. Jeden za druhým praskaly jako zralé ořechy.

Mé poslední výstřely patřily křížovatce chodeb. Pak se přes nás přehnala poslední tlaková vlna a žhavý vzduch.

Potom znovu nastalo ticho.

Z útočících robotů nebylo vidět žádného a zadní část transformační stanice se podobala hromadě sutin. Pochopil jsem, že Regent potřebuje čas, aby vyhodnotil, co se vlastně stalo. Zbylí roboti patrně čekali na další instrukce.

Teleporteři mezitím odnášeli naše spolubojovníky do bezpečí a zanedlouho jsme s Rhodanem osaměli. Poslední, co jsem tam viděl, byl blížící se mrak jedovatých par. Pak už jsem se jen modlil, aby se Ras Čubaj co nejdříve vrátil...

Byl to poručík Stěpan Potkin, který společně s André Noirem vyprázdnil jeden ze salónek nějaké hospody a připravil jej pro nás jako záchytnou stanici po teleportačním úniku.

„Všechno oukej, pane. Všichni jsou tady. Jak se cítíte?“ Slyšel jsem Rhodanův krákoravý hlas. Zřejmě se stejně jako já přece jen nadýchal toho jedovatého vzduchu.

„Nové uniformy, rychle. Ty naše jsou už téměř ugrilované. Co se to tady děje? Někdo vyhlásil poplach?“

„Ne, pane. Nikdo tu zřejmě vůbec netuší, co se tam uvnitř stalo. Myslím si, že...“

Potkinův názor na situaci se už nikdo nedozvěděl, protože v té chvíli byly všechny zvuky přehlušeny hlasitým zaječením arkonidských píšťal. V rozlehlé obytné hale sebou trhlo na čtyřicet tisíc Zaliteranů.

Dívali jsme se jeden na druhého a pak Bully poznamenal: „Aha, takže si právě všimli, že už tam nejsme. Zajímavý, co?“ Zamračeně se ohlédl. Píšťaly pořád hvízdaly. Byl to zvuk, který nepříjemně pronikal až do morku kostí. Pomalu jsem vstával. Už mě to přestalo nutit ke kašli.

Kdyby byl počítačový Regent živou bytostí, museli bychom jeho metody označit za bestiální.

Ale měli jsme co dělat s autorem, který podobné pojmy ani pocity vlastně neznal. Regent dělal jenom to, co mu na základě situace připadalo logické, a tím i správné.

Krátce po poplachu jsme dorazili do naší společné ubytovny. Dovolené nám rázem skončily, protože reproduktory přikazovaly, aby všichni Zaliterané opustili lokály a zábavní podniky a aby se během patnácti minut dostavili do svých ubytovacích prostor.

Regent pak nebral ohledy.

Každý, kdo ještě po stanovené lhůtě zůstal na ulicích, byl okamžitě zastřelen.

Ve svém dlouhém životě jsem viděl hrozné masakry, ale tentokrát to bylo mimořádně tíživé. Počítač, který postavili mí předci, zahájil masové vraždění. Cítil jsem se za to částečně zodpovědný...

Když jsem rychle odkládal uniformu, zdálo se mi, že ve mně odumřely veškeré city. Rhodan a Bully se také převlékli. Naši dvojníci dostali volno a zmizeli. Posadili jsme se pak zpátky na svá místa.

Venku se ještě pořád střílelo. Opustil jsem svůj pokoj, abych zašel do místnosti důstojníků. Lidé v celém patře hlasitě debatovali a rozebírali situaci.

Seržant Huster zarputile rozebíral svoji ultratermální bombu. Z mých padesáti Zaliteranů se vrátilo jen osmnáct. Zaměřovací technik poručík Kecc zahynul společně s ostatními. Poslal jsem roztřesené Zaliterany zpátky do jejich ubytovacího sálu a nařídil jsem co nejpřísnější klid. O minutu později jsem se sešel s důstojníky Rhodanova štábu.

Perry stál rozkročen u stěny. Když jsem vstoupil, jen kývl na pozdrav. Bully se na mě podíval prázdnýma očima a John Marshall se marně snažil zachytit nějaké myšlenkové impulzy.

„Netrapte se, John,“ řekl Rhodan podivně dutým hlasem.

„Tady najdete jenom roboty a ti nepřemýšlejí. Těch pár Arkonidanů nic neví. Příkaz k vraždění vydal samotný Regent.“ Marshall to vzdal. Rhodan se rozhlédl a řekl: „Víte, co to znamená? Sice jsme pro Regenta nepochopitelně zmizeli z té elektrárny, ale umí si spočítat, že musíme být někde v těchto kasárnách. Rozkaz ke střelení je výsledkem chaotického jednání, které bylo bezesporu vyvoláno sebezáchovným sektorem počítače. On teď ví, že tady dole jsou nebezpečné zbraně, a bude po nich pátrat.“

„Musíme je schovat,“ vpadl mu do řeči Marshall. „Ras Čubaj je sebere a několika teleportačními skoky je uloží na nějakém dobře skrytém místě. Ať Regent hádá, kdo je nosil, pokud je najde.“

„Byla to sice logická myšlenka, ale měla drobnou vadu. Chyba, John! Regent nikdy na nic nezapomíná,“ poznamenal Rhodan. „Ve zlomku vteřiny si vzpomene na akce mých mutantů před sedmdesáti lety a vyvodí z toho jasné závěry. Teď už ví, že má co dělat s Pozemšťany. Dá pečlivě zkontrolovat každého, kdo se zdržuje v této části města. Nijak bychom si nepomohli, kdybychom schovali zbraně.“

„Odvažná teorie!“ varoval Bull.

„Vůbec ne. Známe počítače. Atlane, co si myslíš ty?“

Přikývl jsem. Ale měl jsem přítom pocit, že mi strne šíje.

„Je to tak. Jakmile si nás vezme pod lupu, jsme ztraceni. Žádná maska nám nepomůže!“

Rhodan si přejel dlaní přes dlouhé vlasy. Jeho úsměv vypadal neupřímně.

„Takže bude dozajista lepší, když si ty zbraně necháme u sebe. Nechci být úplně bezbranný, až nás chytí. Nebo někdo z vás vidí jinou možnost, jak mu vyklouznout?“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Z tohoto sektoru vede jenom jediný nám známý východ. Do loděnic se jen tak nedostaneme. Kromě toho by to nemělo význam. Lodě jsou hluboko pod zemí, tam by nám nebyly nic platné.“

Rhodan se posadil na lůžko. Zdálo se, že jsme prohráli. „Musíme se mu vzdát,“ navrhl jsem. „Vezme nás do zajetí a pak se uvidí...“

Rhodan po mně šlehl přísným pohledem. „To je jenom tvůj názor, Arkonidane. Tomu přece sám nevěříš. Regent nás zajme a začne nás tvrdě vyslýchat. Zjistí galaktickou pozici Země a okamžitě proti ní zaútočí. Stejně mu o nic jiného nejde. Na to zapomeň, kamaráde.“

„Tak si dělejte co chcete, vy skvělí hrdinové,“ řekl jsem a zaskřípal přitom zuby. „Pro mě za mě se na něj, vrhněte s vlajícími prapory a voláním Hurá! Vy šílenci se snad nikdy nepoučíte! Umíte střílet a vbíhat do náruče smrti, ale o skutečné politice nevíte nic. Existují jiné prostředky, jak Regenta přelstít!“

„Ne!“

Rhodan se rozhodl.

Pohodil jsem hlavou, zvedl se a šel. „Kampak, Arkonidane?“ vyjel na mě Rhodan. Otočil jsem se. Perry byl připraven po mně skočit.

„Do jídelny,“ odpověděl jsem ironicky. „Proč jsi tak nervózní, Nesmrtelný? Nemáš hlad?“

Bull se zašklebil a Rhodan se uvolnil.

„Jsi velmi chladnokrevný, že?“ zeptal se posměšně.

„To jenom navenek. Obávám se totiž, že můj aktivátor buněk mi nebude k ničemu. Smrt zásahem zvenčí je nepřemožitelná věc. Měl by sis tu záležitost s kapitulací ještě rozmyslet. Jak znám počítačového Regenta, brzy něco podnikne. Nejdříve nás zavře na ubytovny. Teď přijdou velké nepříjemnosti.“

Znovu jsem poklepal prsty na svou přilbu a zapnul vysílačku. Nyní se ozval Regent „osobně“.

Zůstal jsem stát a naslouchal mu: „Regent pro všechny zaliteranské velitele. Všechny posádky nechť se připraví. Budou jedna za druhou vycházet na povrch planety. Dovolena se s okamžitou platností ruší. Posádky budou doprovázeny bojovými roboty. Žádné otázky.“

Překvapeně jsme se na sebe podívali. Co mělo znamenat zase tohle? Že by takový příkaz patřil do logického sektoru počítače? Proč chce transportovat posádky na povrch? Proč si je nekontroluje rovnou tady, pod zemí?

Odpověď přišla z mého extramozku. Vědomě jsem ji zachytil a zpracoval. Udělal jsem něco, čeho jsem o pár vteřin později litoval. Obrátil jsem se na Rhodana a vysvětloval mu, co jsem právě zjistil: „Regent je důsledný. Nic neriskuje. Nechce nás kontrolovat pod zemí, protože si uvědomil, že máme nebezpečné zbraně. Bojí se nás, i když je to nesmysl. Naše paprskomety by k jeho kovovým vnitřnostem nikdy nepronikly!“

„Fajn! Pokračujte!“ skočil mi do řeči Rhodan.

„No a teď se nás snaží dostat někam, kde bychom nemohli natropit vážnější škody. Tady bude klid. Ale na kosmodromu si užijeme.“

Rhodanův výraz ve tváři mě přinutil mlčet. Připomínal kamennou masku. „Seržante Hustere!“

Zbraňový expert stál venku na chodbě. Mlčky se postavil do pozoru.

„Perry...!“ řekl jsem rozrušeně. Hrdlo jsem měl sevřené.

„Perry...!“

Nevšímal si mě. Hlas mu zněl divně.

„Pane Hustere, dostáváte v zájmu lidstva rozkaz smontovat arkonskou bombu, připravit ji k boji a nastavit časovou rozbuzku. Ohlaste mi provedení rozkazu.“

Huster zasalutoval. Než jsem mohl něco říct, zmizel. Našich sto padesát mužů se natlačilo k sobě. Použití vřezničujících arkonských bomb bylo Rhodanovým nouzovým řešením.

Vyřídil jsem se na chodbu a zběžně nahlédl do sálu 18-B. Huster už zmizel v tlačnici. Pravděpodobně sbíral části bomby.

Udělalo se mi zle. Věděl jsem, že tato bomba produkuje atomový požár, který nelze ničím uhasit. Teprve nedávno jsme měli možnost sledovat zničení planety Gray Beastu, na kterou Arkon svrhl právě tuhle strašlivou bombu. Během několika málo hodin se Gray Beast změnila ve žhavé slunce.

Nyní měl Rhodan v úmyslu totéž s Arkonem III. Bez této planety by Velké Impérium připomínalo strom bez kořenů. To se nesmělo stát!

Když jsem se vrátil do jídelny mezi důstojníky, zjistil jsem, že velitelé deseti lodí už vyvádějí mužstvo. Regent jednal velice rychle. Každou chvíli jsme mohli přijít na řadu i my. Nikdo netušil, která posádka dostane rozkaz ke startu jako další. Jenom jsem doufal, že Huster nestihne smontovat tu otrěsnou bombu. Potřeboval na to nejméně hodinu. Byla tedy šance. Nesměla vybuchnout!

Když jsem se vrátil, Rhodan na mě namířil paprskometem. Překvapeně jsem zíral na zbraň, pak jsem zvedl oči.

„Je mi líto,“ řekl Rhodan a znělo to upřímně. „Myslím, že můj poslední rozkaz by tě mohl svádět k hloupostem. Budeme tě hlídat, dokud nepřijde rozkaz k odchodu. Máš něco proti?“

Chladná ironie jeho slov mě šokovala. Utlumil jsem svou zlost a snažil se ze všech sil zachovat klid.

„Žádné triky, prosím,“ namítl přátelsky Bull. „Přece se známe, ne?“

Hořce jsem se pousmál. Ano, znali jsme se! Chvilí mi trvalo, než jsem mohl promluvit.

„Takže ty bys chtěl zničit planetu války, že? Počítáš s následky? S revoltami po celé Mléčné dráze? Pokud zničíš arkonidskou výrobu lodí, Impérium bude připomínat válečníka bez meče.“

„Vím!“

„Více než padesát tisíc kolonizovaných národů si uvědomí, že hvězdná říše už neexistuje. povede to ke zmatkům a je tu ještě nebezpečí ze strany Druufů. Musím snad ještě víc argumentovat, ty blázne?“

Rhodan se neurazil, i když poznal, jak vážně svá slova myslím. Chladně si mě prohlížel. Jeho sebeovládání bylo přímo vzorové.

„Je mi líto. Ale s revoltami v koloniální říši si poradíme.“
„Ať žije Země!“ vysmíval jsem se.
„Ať žije“ Arkonidane. Dávám ti šanci, abys společně s námi vybudoval novou říši. Zapomněl jsi snad, jak jsou na tom tví krajané? Když odpálíme tu bombu, všechno živé stačí z planety utéct. Zahyne jenom centrální počítač.“
„Zničíš Impérium,“ trval jsem na svém. „Zničíš všechno, co jsme během dvaceti tisíc let vybudovali. To nestrpím! Co ty víš o všech těch bytostech, kterým Regent vládne? Vrhnu se na nás jako hladoví vlci!“
„Musíme to risknout. A ty na tom nic nezměníš, Atlane!“
Zmkl jsem. Myslel jsem si své. Tenkrát na Venuši jsem mu měl tím svým mečem useknout hlavu...

„Rychleji, rychleji,“ pobízel nás tři metry vysoký bojový robot.
Už deset minut jsme jenom běželi. Mířili jsme k antigravové šachtě. Utíkali jsme špalírem bojových strojů, které nám znemožňovaly únik do jiných chodeb. Rhodan a jeho muži mě stále obklopovali, a tak jsem nedostal šanci prozradit tu věc s arkonskou bombou.
Naskočil jsem do antigravové šachty jako pátý. Za mnou se pak už tlačili ke všemu odhodlaní Pozemšťané. Všiml jsem si, že se Rhodan podíval na hodinky. Potom se zahleděl na seržanta Hustera, ale ten vypadal velmi neklidně. Věděl jsem, že čas automatického odpálení bomby už minul. „Hustere, co je?“ křikl Rhodan.
„Už se to mělo stát, pane!“ zaúpěl zbraňový expert. Kdosi sprostě zaklel.
Snesl jsem se až k seržantovi a vyjel na něj: „Kams ji umístil? Mluv!“
„Těsně ke stěně elektrárny. Pod nějaké trubice...“
„Tedy přesně v místě, kde je nejvíc kontrolních čidel! Vy hlupáci, proč jste ji nenechali na ubytovně? V těch rourách musela být okamžitě odhalena a zneškodněna!“
„Byla přece zajištěná před energetickým zaměřením...,“ chabě namítal Huster.
„Co vy víte o Regentových možnostech? Už dávno ji nějaké robotské komando zajistilo...“
„Ne, to ne...“
„Vsadím se, oč chcete. Takže co? Proč se tedy nic neděje? Proč žádná exploze? Perry, seber se. Nahoře na nás čekají.“ Následující události přišly tak rychle, že jsme je nestačili sledovat. Rychle nás to vyneslo nahoru, pak se otevřela pancéřová tlama a oslnila nás sluneční záře.
Přímo nad námi se tyčila obrovitá kopule z arkonidské oceli. Z lidí, kteří vyjeli před námi, bylo vidět jenom pět osob. Ostatní už prošli energetickými měřicími zábranami, kde nebylo možné nezaměřit naše energetické zbraně. Citlivé přístroje se určitě ozvaly, už když jsme se k nim přiblížili na nějakých třicet kroků.
Rhodan něco poznamenal. Nerozuměl jsem mu. Pak sáhl do kapsy.
Měl v ní atomovou mikrobombu. Podobala se ozdobnému pouzdru na brýle, ale její síla dosahovala pěti set tun TNT. Rhodan sundal víčko a vyklopil stabilizační plošky. Bomba se stala malou raketou, na kterou se nasadil držák a dalo se s ní namířit na cíl.
Rhodan se sklonil nad otvorem a strčil ruku dolů. V hluku hlasů zaniklo tiché syčení chemického pohonu. Všiml jsem si oslnivého plynového paprsku, který těsně minul Rhodanovu odvrácenou tvář. Jakmile měla raketka dopadnout o dva kilometry níže na dno šachty, muselo dojít k prudké explozi.
V šachtě už byli jenom bojovní roboti. Našich sto padesát mužů se rozbíhalo do všech stran a pak přišla palebná vichřice. Rhodanovi muži si vzali na mušku bojové roboty na povrchu planety. Jakmile jsme se zbavili nežádoucího doprovodu, vzali jsme útokem energetické zábrany. Explodovaly v oslnivých záblescích...
Najednou se zdálo, že už nám vůbec nic nehrozí. Vstup před námi byl docela volný.
„Zůstaňte ležet!“ zařval Rhodan. „Brzy to vybuchne!“
Pak se ozvala ohlušující exploze a země se zachvěla. Z výtahové šachty vyšlehly překvapivě slabé plameny. Zato otřesy země byly tak silné, až to se mnou šublo a posunulo mě to v kotrmelcích o pár metrů dál.
Tlaková vlna roztrhla ocelovou kopuli a z výšky na nás padala sprška drobných žhavých úlomků, které tlak patrně vynesl z podzemí. Okraj šachty se propadl a zasypával otvor v zemi. Ocelová kopule nad námi byla plná prasklin a ošklivých cípatých otvorů.
Rhodan se postavil na nohy jako první. Přiskočil k jednomu z otvorů a podíval se ven.
„Lodě, spousta lodí,“ vykřikl. „Pokusíme se dostat k těm nejbližším. Ať se děje co chce, nesmíme se nechat zajmout!“
To bylo vskutku heroické zvolání, až jsem se musel zasmát.
Kdo jiný než Pozemšťan mohl něco podobného vypustit z úst krátce před bezpochybnou smrtí? Tohle byla patová situace.
Skočil jsem do světla arkonského slunce a málem mi z toho zatrnulo. Regentova kopule se tyčila v bezprostřední blízkosti - ani ne kilometr od nás.
Sto padesát mužů prchalo. Skuteční Zaliterané váhavě postávali v blízkosti šachty a nevěděli, co se děje. Běžel jsem za Rhodanem, nic jiného mi nezbývalo. Pak se dunivě zvedla jedna z lodí.
Rhodana najednou přestaly poslouchat nohy. Podlomila se mu kolena a Pozemšťan se svezl k zemi, kde pak zůstal

strnule ležet. Tupě žíral na startující lodě. Jedna za druhou odlétaly. Hučení a řev motorů lodí nám zněl jako pohřební píseň.

Rhodan ležel ještě pořád na stejném místě. Ústa měl doširoka otevřená. Mihotající se kopule gigantického energetického zvonu nebyla ani pět set metrů daleko. Startující robotské lodě nám stále více uvolňovaly výhled, až jsme se před Regentovou kopulí ocitli docela sami.

Daleko od nás, asi tři kilometry odtud, vylézali ze země roboti a vytvářeli ochranný prstenec kolem kopule. Vládlo tam tísnivé ticho. Dunění pohonů ztichlo a velký kosmodrom byl najednou prázdný jako po vymření. Dusající kroky robotů jsme neslyšeli.

Bully se rozhlížel. „Jsou jako ochranná stěna. Pravděpodobně chrání první linii. Musíme se krýt. Hrozí nám nebezpečí.“ Vykročil k Rhodanovi, chytil ho pod rameny a postavil ho na nohy. Vysoký Pozemšťan vrtěl hlavou, jako by musel setřást velikou tíži.

„Proč, pro všechno na světě, ti roboti nestřílejí? Proč? Stačila by jediná salva a je po nás!“

„Chtějí nás živé, příteli,“ odpověděl jsem. „Smiř se s tím. Pravděpodobně nasadí jen paralyzující zbraně.“

„Oukej, dobrá. Vidíš nějakou možnost útěku?“

„Měli bychom se vzdát. Proč chceš obětovat své lidi?“

Napřímil se: „Nikdo nesmí prozradit galaktickou pozici Země.“

Pokrčil jsem rameny. Tohle byl argument, to tedy ano. „Budeš muset zastřelit své vojáky a pak i sebe! Než začnou roboti pálit z paralyzátorů, nic jiného ti nezbývá. Jestli to neuděláš, upadneš do Regentovy moci.“

Opět nastalo ticho. Stáli jsme před energetickou kopulí a za námi prstenec robotů. Cíl tohoto opatření byl více než jasný. Rhodan předstíral, že moje poslední slova přeslechl. Pravděpodobně se bránil důsledkům. Snad doufal, že přibližující se bojové stroje budou přece jen střílet smrtícími paprskomety. Proběhli jsme ještě asi 150 metrů, přeskočili jsme vysokou pancéřoplastikovou stěnu a schovali se za ni.

Asi o 50 metrů dál začínala skutečná zóna ohrožení.

Chvilí jsme tam leželi, až k nám vyrazil Ras Čubaj. Před Rhodanem zasalutoval a suše oznámil: „Pane, chtěl bych zkusit proskočit ochranným štítem a vzít s sebou nějaké bomby. Snad se to podaří.“

Rhodan si ho mlčky prohlížel. Stejně mlčky mu předal fúzní nálože, které si odlepil od těla.

Čekali jsme, dokud se Ras nesoustředí. Pak skočil... Ale opět nás vyděsil stejný strašlivý řev, jaký jsme slyšeli o několik hodin dříve dole v elektrárně...

Trvalo dlouho, než se rotující spirála rozplynula a uvolnila Čubajovo tělo. Řval bolestí ještě ve chvíli, kdy mu oba naši lékaři dávali utišující injekci.

„Ochranný štít stejného typu,“ vysvětloval Marshall. „Mají ho k dispozici pořád, anebo jenom v případě Regentova ohrožení?“

Rhodan neodpovídal. Vyděsil mě svými novými rozkazy.

Z mnoha nenápadných vnitřních kapes muži vytahovali ploché mikrobomby, stejné, jakou před chvílí použil Rhodan dole u šachty. Každý příslušník jednotky měl jednu takovou bombu.

Namířili na roboty a na Rhodanův pokyn dvě z nich odpálili. Způsobily fúzní proces, který však nevydával žádné nebezpečné záření. Mohli jsme se obávat pouze termické a tlakové vlny. Žhavý orkán se nám přehnal přes hlavy, znovu pršely kovové kousky a úlomky, a pak nastalo ticho.

Vstali jsme a opatrně se podívali přes val, co se stalo. Spatřili jsme dva hluboké krátery, ale všude kolem pochodovali další roboti. Chovali se přitom mechanicky a klidně. Neměli ze svého zániku žádný strach.

Rhodanova tvář zkameněla. Vydal rozkaz k dalším odpalům raket, až se kosmodrom začal podobat žhavému, bublajícímu, rudému peklu. Ale dešť trosek byl tak hustý, že jsme museli po chvíli přestat. V té chvíli se k nám roboti přiblížili do vzdálenosti zhruba jednoho kilometru. A objevovali se stále noví a noví.

Od této chvíle jsme už nesměli pálit z těžkých zbraní. Cíl byl příliš blízko.

Bully schoval tvář do dlaní. Vypadalo to, jako by spal. Ale poškubávající ramena prozrazovala, že i on je člověk s emocemi. Podíval jsem se na Rhodana. Právě vytahoval paprskomet, aby pokračoval v kladení nesmyslného odporu.

„Dokážeš zabít své lidi, aby neprozradili pozici Země?“

„Zabít?“ zeptal se. Potom se hořce zasmál.

„Použil jsem někdy takové slovo? Budeme se bránit. Ať se děje co se děje. Každý z nás má v sobě hypnoblok, který je odolný vůči všem druhům hypnovýslechů. Nikdo z nás nic neprozradí, ale Regentovo fyzické mučení může být strašné.“

„Proč tedy všechno tohle...?“ ukázal jsem kolem sebe na obrazy zkázy a ničení.

Hlava mu klesla. „Já těm hypnoblokům totiž moc nevěřím. Pokud Regent zapojí galaktické lékaře...“

Chápal jsem. I Rhodanem cloumaly city. Věděl, že jsme prohráli. A znovu se začalo střílet.

Chvilí jsem naslouchal zvukům palby, až jsem si všiml, jak střely uhýbají před energetickými ochrannými štíty robotů. Pak se znovu ozývala střelba, ale přicházela od robotů. Stříleli poměrně neškodnými šokery, jak jsem už předtím předpokládal. Počítačový Regent nás chtěl živé a měl nás živé dostat.

Podíval jsem se na zarputile se bránící muže. Pod zásahy paralyzátorů padali k zemi jako mouchy. Musel jsem začít jednat, ale najednou jsem byl unavený, k smrti unavený. Tíha tisíciletí mi ležela na ramenou a já znovu pocítil, jak starý ve skutečnosti jsem. Byl jsem arkonidská vykopávka, myslící kreatura, která už toho všeho měla dost.

Poklepal jsem Rhodanovi na rameno a vstal. Val byl dostatečně vysoký, aby mě kryl před střelami. Jenom kdybych na něj vylezl dostatečně vysoko, mohl bych být zasažen. Vzal jsem svou mikrobombu do levé ruky a vykročil směrem k energetické kopuli.

„Atlane! Atlane, příteli Atlane!“

Třikrát zavolal mé jméno a pak mě nechal jít. Neohlížel jsem se, ale věděl jsem, že se za mnou všichni otáčejí.

Najednou bylo zase to hrozné ticho. Na okamžik zastavili veškerou palbu.

„Atlane! Ten štít tě zabije!“

Tentokrát volal Bully. Nebral jsem na něj ohledy. Pomalu jsem kráčel dál. Za chvíli začali znovu střílet.

Otočil jsem spínačem na helmě doleva a nastavil frekvenci, na které jsem se už předtím dorozumíval s Regentem. Nic jsem necítil, vůbec nic. Žádný strach, jenom tichou strnulostí. Blížil jsem se k rudému prstenci zóny nebezpečí. Připomínal jsem hluboce věřícího člověka, který tiše a důvěřivě očekává svou smrt.

Kupodivu se vědomí mého stáří najednou projeвило způsobem, se kterým jsem vůbec nepočítal. Chtěl jsem to vzdát, ale zároveň jsem chtěl také dokázat, kdo jsem, odkud jsem přišel a jak mám nad tím počítačovým stvořením navrch. Chtěl jsem ten stroj pokořit svými slovy a inteligencí, přestože bylo jasné, že robota člověk neurazí.

Přesto jsem začal mluvit, jako bych měl před sebou myslící živou bytost. Vypadal jsem sice jako blázen, ale udělal jsem to. „Regente, mluv k tobě velitel KON-VELETE. Znáš mě pod jménem Ighur, ale to jméno je stejně falešné jako tvůj odhad situace. Přivezl jsem na Arkon III skupinu Pozemšťanů, protože jsme už nechtěli strpět vládu jednoho z mých sluhů.“

Na chvíli jsem se zastavil a bavil se bystrým výrazem „jeden z mých sluhů“. Bavilo mě používat pojmy mých pradávných současníků. Muselo mi přeskochit!

Pokračoval jsem v té nejčistší arkonidštině: „Jsem Atlan, Krystalický princ říše, příslušník vládnoucího rodu Gonozalů, synovec a následník Jeho Vznešenosti Gonozala VII., admirála imperiální flotily, šéfa 18. letky velitele Sakala, vítěze v bitvách v blízkosti Sektoru mlh a podmanitele metanové soustavy Iskolart v oblasti Temných mračen, člen Velké Rady Arkonu, příjemce mozkových aktivací podle rozhodnutí Velké Rady, objevitel zbraně, pomocí níž byli poraženi Metanové. Požaduji úplnou podřízenost a poslušnost, jak náleží stroji, který sestavili mí potomci.“

Opět jsem se zastavil. Mé tělo se otřásalo smíchy. Plácal jsem se do kolen a napadaly mě další urážky. Začínal jsem si myslet, že jsem prostě přišel o rozum. Tvrdě a přísně jsem požadoval: „Hovořím o svých potomcích, protože já, admirál Atlan, jsem byl vinou osudu zadržován na planetě Zemi. Jistý přístroj mi dal nesmrtelnost. Nyní jsem se vrátil domů, abych požadoval poslušnost. Přikazuji ti okamžitě zastavit všechny nepřátelské akce proti mně a mým přátelům Pozemšťanům, otevřít ochranný štít a dát mi svou programovou centrálu pod kontrolu. Jsi neschopný, nedokážeš řídit říši! Rozuměl jsi mi, ty špatně zapojený sluho mého národa?“

Při posledních slovech jsem stál už jen dva kroky od rudé linie. Znovu jsem si plně uvědomil šílenost svého počínání. Každou chvíli jsem čekal smrtící záblesk. Už jsem se dostal příliš blízko k ochrannému štítu. Stydl jsem se před přáteli, protože možná ve sluchátkách slyšeli to moje blábolení. Určitě mě litovali. Ale já netoužil po soucitu.

Pomalu jsem kráčel dál, pořád blíž ke smrtícímu energetickému zvonu. Pak se ve sluchátkách ozvalo hlasité cvaknutí a promluvil hluboký příjemný hlas.

„Hovoří bezpečnostní program A-1, Vaše Vznešenosti. Vaše údaje byly zkontrolovány se starými archivy a shledány jako správné. Vaše naměřené mozkové vlny souhlasí s daty. Poznávám vás jako Krystalického prince říše a budoucího vládce Impéria. Počítač, kterého jste nazvali Regentem, jsem vypnul. Sekce řízení bezpečnosti říše však dále pracují. Zastavili jsme útoky proti Vaší Vznešenosti. Tato opatření proběhla na základě naprogramované pojistky, která mne aktivovala, protože se objevil dostatečně vznešený, rozený Arkonidan, který má ducha a stejnou odvahu jako staří Arkonidané, a který je vybaven vůlí po obnově pořádků v říši. Tyto podmínky byly splněny. Služba počítačového Regenta skončila. Očekávám vaše instrukce, Vaše Vznešenosti.“

Zapotácel jsem se a udělal pár kroků vpřed. Energetický štít se přede mnou otevřel.

Zastavil jsem se pár kroků za ním. Zůstal jsem tam stát. Nebylo mi moc jasné, co to ten hlas říkal.

Vaše Vznešenosti? Nebyl to snad titul pro Imperátora? Bezpečnostní program A-1, dostatečně mocný, aby jediným zákrokem vypnul Regenta? To se mi snad muselo zdát. Asi mi doopravdy přeskochilo.

Překvapeně jsem zíral na blížící se vozidlo. Vystoupili z něj dva roboti a postavili se do pozoru. Za mnou bylo ticho, jak jsem si právě uvědomil. Už tam nikdo nestřílel.

„Jste vyčerpán, Vaše Vznešenosti,“ řekl robot. „Smíme se vás dotknout?“

Vykoktal jsem souhlas. Vzali mě do náruče, odnesli mě do kluzáku a pak se mnou ujížděli pryč. Otevřela se ocelová kopule. Přijalo mě pět speciálních strojů lékařského oddělení. Byly to dokonalé robotské napodobeniny lidí s poníženě se usmívajícími plastikovými tvářemi. Takhle vypadali roboti mých časů.

„Čekajte,“ řekl jsem s námahou.

Okamžitě ode mne ustoupili. Pomalu mi docházelo, že jsem uvnitř, v Regentovi...

Pak jsem si také uvědomil, že pořád slyším ve sluchátkách vzrušené hlasy: „Atlane, Atlane, slyšíš mě? Atlane, co se děje? Útok byl zastaven a z vysílačky jsem byl vyzván, abych vstoupil do zóny za ochranným štítem. Není to trik? Slyšíš mě? Atlane, odpověz!“

Konečně mi došlo, že jsem se nezbláznil. Můj duch byl čilý, smysly pracovaly a roboti stáli v pozoru. Zvolna jsem vstal. Položili mě na nosítka. Teď jsem je opustil.

„Bezpečnostní spojení A-1, přeji si, aby byly zesíleny slabé signály mé helmové vysílačky a aby je slyšeli i mí přátelé.“

„Provedeno, Vaše. Vznešenosti,“ ozvalo se obratem.

Nato jsem řekl do mikrofonu: „Atlan pro Perryho Rhodana. Tohle není trik! Opakuji: není to žádný trik! Odved' své lidi do zóny a počkej na další informace. Příkázal jsem zastavit veškeré boje. Roboti jsou klidní?“

Někdo tam ztěžka oddechoval. Pak jsem uslyšel krátké zaúpění.

„Copak - ti přeskočilo?“ zeptal se Rhodan. „To tě zajali a donutili, abys...“

„Pouze prokázali povinnou úctu svému Krystalickému princí,“ přerušil jsem ho. Cítil jsem se klidně a vyrovnaně. Měl jsem najednou docela jasno.

„Atlane, to se ti snad zdá. Tady mi něco nesouhlasí!“

„Je to všechno správně. Bezpečnostní pojistka tu je - jak jsme předpokládali. Regent už neexistuje ve formě, v jaké jsme ho znali. Poslouchá mě na slovo. Za všemi jeho činy bude nyní stát živý Arkonidan.“

„Mě z toho klepne!“ řekl kdosi. To musel být Reginald Bull, kdo jiný...

Musel jsem se smát. Na prsou mi pulzoval aktivátor buněk. Přímo bytostně jsem cítil jeho osvěžující účinek.

„Co bylo špatně, Atlane?“ zeptal se Rhodan.

„Všechno, co jsme dělali, Perry. Úplně všechno. Stačilo jen, abych se s Regentem spojil, vynadal mu a choval se k němu jako ke sluhovi. Jděte klidně dovnitř, pošlu vám jídlo a pití a postarám se o všechno, co je nutné.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se užaslý Rhodan.

„Jen klid, barbare, nebuď tak nedůvěřivý,“ zasmál jsem se. Rhodan se také smál, i když poněkud nejistě, jak bylo slyšet. Když jsem pak procházel po sálech, zaplněných neskutečně složitým zařízením všeho druhu, cítil jsem v sobě narůstající pýchu i radost. Toto zázračné dílo vytvořili muži a ženy mého rodu. A já je měl nyní převzít do svých rukou.

Pro mě už žádný Regent neexistoval a všechny mé staré problémy se rázem vytratily. Navíc jsem nemusel myslet například na zásobování flotily, na řízení všech loděnic a průmyslových zařízení jako dřív, protože to všechno vyřídil centrální počítač.

V hlavě se mi rodily plány, velké plány.

„Vítejte, Vaše Vznešenosti,“ řekl stejný příjemný hlas. Na monitoru se objevila tvář nějakého arkonidského vědce. „Toto je videofonní záznam. Sice mě vidíš, ale patrně už budu dlouho mrtev. Jsem Epetran, první vědec Rady. Právě jsi poznal a pochopil smysl programu A-1. Doufali jsme, že se degenerace našeho lidu jednoho dne zastaví... Takže ještě jednou vítejte, Vaše Vznešenosti.“

Monitor zhasl. Věděl jsem sice, že ke mně promluvil záznam, ale dojalo mě to.

Posadil jsem se do křesla. Předě mnou bzučely řídicí agregáty... Mí předci - respektive potomci - mysleli opravdu na všechno...